

КРОАЦИЈА

РУМАНИЈА

Бор:
Зашто се
Србија
одриче
бакра ?

Кладово:
Радници
бродоградилшта
траже повраћај
имовине...

ТАЈНИ ПЛАН ШИПТАРСКИХ ТЕРОРИСТА

СТАНОВИ продаја локали издавање *некретности*...

гараже издавање локали станови продаја продаја продаја куће

танови гараже сеоска домаћинства локали домаћинства *некретности* куће станови

куће продаја куће

сеоска домаћинства локали станови

станови куће гараже продаја локали

куће сеоска домаћинства **КУПОВИНА** **куће** станови гараже

станови локали гараже издавање куће гараже станови локали продаја

За Ваш дом и пут

www.kbgrupa.com

КБ Некретнине, ТПЦ Краљевица бб, ламела б, тел. 019.432.561, факс 019.443.644

ламперија

санитарија

изолација

гипсане табле

ламинат 7мм за само 400 динара / м²

Светозара Марковића 94, Зајечар
019/427 221; 421 800; 063/463 970

Претплатите се на

За вас

0 динара данас

За
10
плаћених бројева
добијете
12

Ваше 4 предности:

- Два бесплатна броја
- Испорука листа на жељену адресу
- Гарантоване цене целе године
- Коришћење ексклузивне понуде за претплатнике

ПОНУДА ЧИТАОЦИМА КБ ТИМОЧАНИНА ВАН ГРАНИЦЕ СРБИЈЕ

Вратити у затвореној коверти са маркицом и назнаком "за претплату" на: КБ Тимочанин, ТПЦ Краљевица бб, ламела б, 19000 Зајечар, Србија

Подаци о претплатнику:

Име:
 Презиме:
 Адреса:

 Место:
 Држава:
 Телефон:
 e-mail:

ДА, претплаћујем се на лист "КБ Тимочанин" за 0 €, \$, AUD данас.

Уплатићу износ од 35€ уместо 42€, 60\$ уместо 72\$, 70AUD уместо 84AUD, за претплату на 12 месеци. Мој први број ћу добити

15. ____ - 20 ____ године

ПОТПИС

ПОНУДА РЕЗЕРВИСАНА ИСКЉУЧИВО ЧИТАОЦИМА КБ ТИМОЧАНИНА

Вратити у затвореној коверти са маркицом и назнаком "за претплату" на: КБ Тимочанин, ТПЦ Краљевица бб, ламела б, 19000 Зајечар

ДА, претплаћујем се на лист "КБ Тимочанин" за 0 динара данас.

Уплатићу износ од 680 динара уместо 816 динара, за претплату на 12 месеци и добићу мој први број 15. ____ - 20 ____ године.

Подаци о претплатнику:

Име: _____
 Презиме: _____
 Адреса: _____

 Телефон: _____
 e-mail: _____

ПОТПИС

KB GROUP

SARON OPUKHA

KB Гласи

ПЛ

KB GROUP MARKETING AGENCIJA

Kapi Blanc club

www.kbgrupa.com

САГРАДНО ХРАМ

**ВАЗНЕСЕЊА ГОСПОДЊЕГ
У ЗАЈЕЧАРУ**

**ТЕКУЋИ
РАЧУН**

160-131997-37

**BANKA
INTESA**

ЗА ЖИВОТ БЕЗ ЖИГА

Оста село без народа

стр. 16

Служење роду и отечеству

стр. 21

Пројекција филма
понекад и за два гледаоца

стр. 26

Пихтије иду са годинама

стр. 28

Град светлости и
вековне културе

стр. 35

Како ствари стоје, Србија ће бити једна од првих европских земаља која има биометријске личне карте, а једна од последњих која нема савремени Закон о заштити података о личности. Недавно је повереник за информације Родољуб Шабић изјавио да је примена биоометријских личних карата без механизма који обезбеђују заштиту људских права, пре свега података о личности, исувише ризична. Међутим, без обзира на то, држава се zaloжила за један занимљив феномен – да шири информације о грађанима, док крије плате директора јавних предузећа и уговоре о концесији!

Биометријске личне карте у Европи једино је прихватила Шпанија, а остале државе веома су суздржане у примени оваквих личних докумената, пре свега због тога што биометријска технологија, због своје несавршености и рањивости на хакерске нападе, представља поклон за терористе, организовани криминал и стране обавештајне службе. На пример, компјутерски експерт Лукас Гринвалд је, за само две недеље и уз помоћ опреме која кошта само 100 фунти, успео да исхакује нове британске „хај-тек“ биометријске пасоше.

Прича о увођењу биометријских личних карата са биометријским чипом почела је у Србији 2001. и 2003. године, када је ондашњи министар полиције Душан Михајловић, под веома необичним околностима, наручио од компаније „Моторола“ опрему за биометријске путне и личне исправе, и то - веровали или не - платио народним парама 100 милиона евра! Опрема је купљена без претходне јавне расправе и пре доношења Закона о личној карти, као и пре доношења новог Закона о заштити података о личности, а да министар Михајловић никоме за то није одговарао, јер је тужилаштво одбацило кривичну пријаву која је поднета против бившег првог човека српске полиције. Касније донетим Законом о личним картама предвиђено је увођење нове генерације биометријских личних карата, а пројекат је назван СМАРТ. Подаци из личних карата грађана Србије биће чувани у централизованом бази података под живописним називом „Меморија Србије“.

Међу најгласнијим противницима биометријских личних карата нашла се Српска православна црква и неколико НВО попут Сабора српских двери, Удружење грађана Истина и Духовни центар Свети Владика Николај. Међутим, највише се истакла организација „За живот без жига“, остали су углавном ћутали. Када је грчка влада покушала да уведе биометријске личне карте за своје грађане, читав православни грчки народ се дигао на ноге и ту идеју стопирао.

Грчка црква је тада упозорила народ да се на електронским личним картама налази бар-код 666, а да у «Светом писму» еванђелист Јован Богослов упозорава да не примамо ништа што би имало печат антихриста: бар-код 666. Прихватање нових личних карата је одбацивање крштења и зарука наше душе са антихристом и припрема за брак са антихристом, који ће бити коначан печат на десној руци или на челу.

Представници СПЦ такође упозоравају да су чипови у личним картама антихришћански и антиправославни увод српског друштва у невидљиви концентрациони логор, који омогућава тоталитарни надзор државе над сваким својим становником и свим аспектима живота.

Појединци из државног врха као да дипломатију стављају у други план и пут ка Европи виде у жигосању сопственог народа. Изгледа да поједини српски политичари стварно имају проблем са здравим расуђивањем када трче да буду први у ономе од чега се готово сви европски народи ограђују. Да ли ти политичари стварно верују да је додворавање начин да се задобије љубав света или сопствени народ држе за стадо коме треба жиг како би га лакше сатерали у тор?!

На застави вештачке државе Косово

ЗВЕЗДИЦЕ ПРЕДСТАВЉАЈУ ШЕСТ ОБЛАСТИ „ВЕЛИКЕ АЛБАНИЈЕ“

Проглашење независности вештачке државе Косово од стране терориста са краватама само је једна од етапа плана о стварању такозване «велике Албаније». Добро познати шиптарски план да, уз помоћ својих савезника, пре свега САД, комадањем свих околних земаља створе услове за формирање велике и јаке муслиманске државе на Балкану, дошао је у фазу реализације.

Паралелно са другим процесом решавања коначног статуса Космета, стратегији «велико-албанског» правца нимало нису одустали од припрема за реализацију пројекта «велика Албанија» или, по њиховом, од идеје «ослобађања и коначног уједињења албанских, етнички чистих територија које су под окупацијом». Кључни моменат у том пројекту сигурно је проглашење вештачке државе Косово, које полако, али сигурно, ствара услове да се остали делови «велике Албаније» дестабилизују, «пробуде» и насилно одвоје од држава у чијем су саставу. Шиптарски терористи са краватама објавили су независност вијорећи плаву заставу која садржи карту вештачке државе изнад које се налази шест звездица које, по њима, представљају главне етничке заједнице на КиМ. Истина је – сасвим другачија. Наиме, према тајном плану шиптарских стратега за успостављање «велике Албаније», свака од тих звездица представља по једну територију која ће бити њен саставни део након реализације поменутог плана. Имајући то у виду, врх најважнијег политичког тела великоалбанског правца, «Фронта националног уједињења Албанаца» (ФНУА), које има у свом саставу војно крило, терористичку организацију «Албанску националну армију» (АНА), непосредно по црногорском референдуму, на тајном састанку у Швајцарској, донео је детаље о будућој дестабилизацији Црне Горе на подручју тзв. Малесије, као и Грчке у области Ћемерија. Основна стратегија дестабилизације ових територија, по плану израђеном од стране војног коман-

данта АНА-е, генерала Спира Бутка, који је био високи официр у терористичкој ОВК као и у такозваном косовском заштитном корпусу, генерал албанске армије и сарадник албанске обавештајне службе, ослања се само и једино на герилске акције. Колективно мишљење шиптарских терористичких вођа, како на Космету тако и «Фронта националног уједињења Албанаца», јесте да је једино решење за Албанце у Грчкој и Црној Гори – рат и да се политичким средствима не могу никако реализовати зацртани великоалбански планови.

То да је тачна претпоставка да се шиптарски, великоалбански стратегији неће зауставити на проглашењу независности вештачке државе Косово, показују последњи догађаји у региону. Министар иностраних послова Републике Албаније Бесник Мустафај у последњих неколико месеци у више наврата је изјавио да Албанија неће моћи да гарантује непроменљивост граница у регионима у којима живе Албанци, при чему је оспорио по-

стојеће међународно признате границе у региону. Он је, чак, себи дао за право да каже да неће постојати граница између Албаније и вештачки проглашене државе Косово, што значи да би наша јужна покрајина, по њему, била припојена Албанији.

Први званични дипломатски потез на терену учињен је приликом недавне посете албанског председника Косову, када је са самозваним представницима вештачке државе Косово уговорио, поред осталог, формирање јединственог економског простора и тиме начинио први, мирни корак ка остварењу познатог плана.

Права истина је да звездице на застави вештачке државе Косово представљају делове велике Албаније, и то:

1. Албанија
2. Косово
3. Прешевска долина (Илирија)
4. Македонија (Дарданија)
5. Грчка - Епир (Ћамерија)
6. Црна Гора (Малесија)

Челници Исламске заједнице Босне ових дана оптужују званични Београд да ствара раздор у Заједници, што, уствари, представља јасан политички притисак у време сукоба две струје исламске заједнице у Рашкој.

У септембру прошле године, црногорска полиција је ухапсила 14 Шиптара због основане сумње да су се бавили припремама и организовањем терористичких акција које је требало да изведу на територији Црне Горе у ноћи између 10. и 11. септембра 2007.

У Македонији је Демократска партија Албанаца (ДПА) данас одлучила да демонстративно напусти Владу и тиме покаже незадовољство због непризнавања независности вештачке државе Косово од стране Македоније и решавања статуса бивших припадника терористичке ОВК.

Предраг Балашевић, председник Влашке демократске странке Србије ВЛАСИ И СРБИ ЖИВЕЛИ СУ И ЖИВЕЋЕ У МИРУ

Предраг Балашевић

Како се последњих месеци на простору Тимочке крајине од стране појединих лидера влашких странака све чешће у медијима говори о наводним проблемима влашке националне мањине, то смо о овој теми разговарали са Предрагом Балашевићем, председником Влашке демократске странке Србије и потпредседником Националног савета влашке националне мањине Србије са седиштем у Бору.

• Да ли у Тимочкој крајини постоји проблем влашке националне мањине и, уколико постоји, кажите на основу чега имате такав став?

Када говоримо о правима Влаха и да ли постоји проблем ове заједнице, треба раздвојити периоде пре 2000. и после 2000. године. Положај Влаха се поправио од 2000. до данас. Доношењем Закона о људским и мањинским правима 2002. године Власи су признати као национална мањина. Године 2006. формиран је Национални савет влашке националне мањине, а у међувремену основане су многобројне организације Влаха. О овоме се није могло говорити пре 2000-те године, међутим Власи данас још немају медије на свом језику које држава финансира. Деца у школама не уче свој матерњи језик и своју националну историју. Данас у Србији постоји мало културних дешавања кроз која се афирмише, негује и чува култура Влаха.

• Да ли ваша странка заступа тезу да су Власи Румуни и, ако заступа, објасните зашто.

Када говоримо о термину Влаха или

Румун, у ВДСС-у сматрају да је овде у питању синонимија ове две речи. Зашто? Ако су на првом попису у Кнежевини Србији Власи пописивани као Румуни, и све до 1921. године, а након тога као Власи, ако је на српском језику прихваћен термин Влаха, а на матерњем језику сачуван термин "Руман", то иде у прилог овом поимању.

• Многи у Тимочкој крајини верују да се од стране појединих влашких партија покушава да изврши тиха румунизација влашког живља.

Колико је мени познато, то нико не покушава. Међутим, пошто се о Власима у прошлости мало писало и говорило, а они нису били организовани као друге националне мањине и нису тражили своја права, као што то данас траже, то неки желе да прикажу на тај начин. Али, питам се - да ли је румунизација када се тражи да Власи имају медије и школе на свом језику, да негују и чувају своју традицију?

• Да ли све то води у влашки екстремизам и, евентуално, неко ново Косово на истоку Србије?

Тражење Влаха да се поштује закон по којем они имају сва права на очување свог идентитета, сигурно није екстремизам. У нашој заједници никад нису постојале такве тенденције.

Власи су кроз историју били најлојални грађани државе Србије. Били су раме уз раме са већинским српским народом. Сетите се само Балканских и Првог светског рата и које су жртве Власи дали за ослобођење Србије. Тако, данас само злонамерници и они који не мисле добро Србији и Власима, могу да говоре о некаквом влашком екстремизму.

• Да ли сте чули за "жуте осе" и да ли је на простору Тимочке крајине присутно наоружавање Влаха?

Први пут чујем за тако нешто, сем ако се ту не мисли на српски бренд шљивовицу, која је позната и у свету. Ако се сећате пописа из 2002. године, сетите се и да је неко лансирао причу у писаним медијима да се Власи наоружавају. То је имало за циљ да се Власи застраше пред сам попис. У томе се делимично успело, јер већи део Влаха није се изјаснио да је влашке националности. Међутим, ни до данас нисмо добили одговор на питање од надлежних органа ове државе да ли су пронашли те појединце или је то била још једна измишљотина на рачун Влаха. Ако нису, да ли су медији који су о томе писали одговарали за такве измишљотине.

• Како коментаришете верски сукоб у Малајници и чинодејствовање румунских свештеника на територији Тимочке епархије мимо дозволе надлежног епископа СПЦ?

Када је у питању црква, ВДСС сматра да сваки грађанин има право, онако како је и законом предвиђено, да може да се определи за вероисповест и да одлази у своју цркву. Трудимо се да будемо секуларна држава, а не клерикална. Црква, тако, треба да буде одвојена од државе онако како закон предвиђа. Случај Малајница је озбиљан и он је стигао, као што знате, и до Савета Европе. Сматрамо да проблем који постоји између две цркве оне саме треба да реше, без уплитања државе.

• Да ли су Србима и Власима, који

вековима живе у миру на овим просторима, потребне две одвојене цркве?

Власи и Срби су живели и живеће у миру. Не сматрам да ће се тај склад пореметити ако Власи одлазе у српску православну цркву или у неку другу цркву. Слободни су да бирају цркву, и сматрам да им то нико не може забранити.

• Представите своју странку и свој однос према влашком питању. Објасните програм странке и реците колико имате чланова странке, као и каква утицај имате на локални парламент.

Влашка демократска странка Србије формирана је 25. априла 2004. године у Бору. За то време основано је 16 општинских одбора и једно Повереништво. Имамо више од 100 месних одбора и више од 7000 чланова. Циљ нашег организовања јесте да кроз политичко деловање покушамо да побољшамо живот грађана источне Србије и створимо атмосферу толеранције, у којој ће свако моћи да говори о својим проблемима, о очувању идентитета, културе и традиције. Наша странка се залаже за грађанску и децентрализовану државу и за равномерни регионални развој. Данас то није случај. Можемо увек видети како источна Србија заостаје за осталим деловима наше државе. Кроз наш програм и политику странке и радом на терену желимо да укажемо Влади Србије и Београду да у источној Србији живе грађани ове државе и да они имају исте потребе као и они који живе у Војводини, Шумадији, Београду ... Такође, кроз програм странке боримо се за очување

нашег матерњег језика, културе, традиције, свега онога што је потребно како би Власи опстали као ентитет. Јер, ако се све то изгуби, престаје и смисао постојања ВДСС.

• С обзиром на то да је за рад странке потребно на стотине хиљаде евра, реците из којих извора се Ваша странка финансира и да ли је тачно да се једним делом финансира из буџета румунске државе.

Толико новца је вероватно потребно за политичке партије које заступају већински народ и имају у Парламенту Србије велики број посланика. ВДСС се финансира од чланарине, симпатизера и добровољних прилога Влаха који живе у иностранству, а све у складу са важећим законима Србије. Наш рад је јаван и доступан свим органима државе. Говорити о финансирању странке од стране друге државе злонамерно је и некоректно. То је по закону о финансирању политичких странака противзаконито.

• Каква је сарадња Ваше странке са осталим влашким странкама које делују на подручју Тимочке крајине? Посебно објасните њен однос са Демократском заједницом србијанских Влаха.

Ми смо отворени за сарадњу са свим политичким партијама из наше заједнице, а исто тако и са свим партијама већинског народа и других националних мањина. Сарађујемо са оним странкама које имају своје одборе у локалу, и ту се та сарадња може најбоље остварити. На жалост, влашке политичке партије углавном немају инфраструктуру коју има ВДСС, већина њих - формираних и ре-

гистрованих - нема активност у континуитету и појављују се само на изборима. Што се тиче Демократске заједнице србијанских Влаха, она је формирана убрзо после наше странке, и она, ваљда, још није ни изашла из оквира месне заједнице Злот.

• Ваша странка ће на предстојећим изборима наступати самостално иако сте на председничким изборима били у коалицији са ДС-ом. Да ли је дошло до распада коалиције, и због чега?

Ми ћемо одлуку о изласку на локалне изборе донети на Главном одбору. Али, могу вам рећи да је став Председништва да ћемо предложити ГО да изађемо самостално. Ми нисмо били у коалицији са ДС на председничким изборима, али смо подржали кандидата Бориса Тадића, тако да не можемо говорити о распаду коалиције, јер она није ни постојала.

• У јавности се доста манипулише у вези са бројем Влаха који живе на простору Тимочке крајине, а неки чак оспоравају тачност последњег пописа око броја изјашњених Влаха и Румуна.

О броју Влаха се много шпекулише и манипулише. Данас можемо да говоримо о статистичким подацима и о реалном броју Влаха и Румуна. На последњем попису 2002. године декларисало се 40.054 Влаха и близу 5000 Румуна у источној Србији. Ако знамо да Власи живе у 154 већинска насеља и 46 мешовитих, онда овај број није реалан. По нашим проценама, Влаха у Србији има око 300.000. Тако тај попис не одликава реално стање на терену.

НАЦИОНАЛНИ САВЕТ ВЛАХА ДОБИО ПРОСТОРИЈЕ У БОРУ

У новом градском центру, у присуству представника Републичке владе, Румунског конзулата и локалне самоуправе, отворене су просторије Националног савета влашке националне мањине у Србији. Председник Националног савета Влаха Живослав Лазић рекао је да је основни циљ Савета очување културног идентитета Влаха. Реч је о културној, образовној, информативној и језичкој активности. Власи су, самим тим, у источној Србији добили културну аутономију у саставу државе Србије «у којој су одувек живели и живеће у миру».

Канцеларију је освештао свештеник Румунске православне цркве у Србији, а затим је у Народној библиотеци одржан културни програм.

Неготински општински парламент већ неколико година је загонетка за бираче

ЧИЈИ СУ ОДБОРНИЦИ ?

Неготински локални парламент, који има седамдесет одборника и један је од најбројнијих у Србији, већ неколико година још по нечему привлачи пажњу јавности.

Наиме, уколико се данас погледа састав одборника по политичким групацијама и упореди са оним који је био резултат локалних избора одржаних 19. септембра 2004. године, тешко да ће било ко моћи да докаже да је то била изборна воља грађана.

Поставља се и питање да ли уопште неко више и зна које политичке групације чине састав неготинске Скупштине. Изгледа да на то питање одговор нема чак ни први човек локалног парламента др Кристијан Николић, коме је потписник ових редова, пре много месеци, посредством званичног општинског сајта, поставио управо то питање, али одговор ни до данас није стигао.

Треба подсетити да су грађани општине Неготин, пре нешто више од три године, своје већинско поверење указали Социјалистичкој партији Србије, која је освојила 16 одборничких мандата, док је по 11 припало Покрету за Неготинску и Тимочку крајину и Демократској странци. Четврта позиција је припала Демократској странци Србије, која је имала девет одборника, док су се са по шест одборничких мандата, по први пут, у неготинској Скупштини нашли одборници Српске радикалне странке и Покрета снага Србије.

Са пет одборника у локалном парламенту је био заступљен Српски покрет обнове, док су по три одборника имали Г17 плус и Странка Неготинске крајине.

У протеклом периоду, само три странке нису мењале нити број нити састав одборника – Српски покрет обнове, Социјалистичка партија Србије и Српска радикална странка.

Чини се да је у овој причи о одборничким мандатима најбоље прошла странка Г17 плус, којој је, уз три по-

стојећа одборника, приступило и седам одборника Демократске странке Србије.

Као и ДСС, и Демократску странку је напустило седам одборника, који су уз једног одборника Странке Неготинске крајине формирали одборнички клуб Нове Србије, странке која је без избора добила своје место у неготинском парламенту.

Међутим, Демократска странка је, донекле, компензирала свој губитак тако што је пет одборника Покрета снага Србије приступило овој странци.

Своју физиономију су промениле и две локалне странке – Покрет за Неготинску и Тимочку крајину и Странка Неготинске крајине. Прва странка, чији је лидер актуелна председница општине Радмила Геров, добила је једног одборника из редова СНК, док је ова друга, због преласка једног одборника у НС, остала само са једним одборником, њеним председником Душаном Михајловићем.

И, на крају, да није тужно, било би смешно!

Буквално тумачећи оно што пише на званичном општинском сајту, сви они одборници који су напустили своје странке за које су наступили на изборима 2004. године, још увек нису добили званичан статус.

Они су нека врста гастарбајтера, имајући у виду да, уз њихова имена и знак странке на чијој су листи изабрани, стоји формулација „тренутно се налази у одборничкој групи ...“.

Што се тиче грађана Неготина, они ће моћи да одахну одмах након нових избора. Нови Закон неће толерисати постојање „голуба превртача“.

КБ Огласи

ТРС Краљевица бб,
ламела б,
19000 Зајечар
kboglasi@kbgrupa.com
Тел. 019/ 432 561;
064/ 5 111 755
Факс: 019/ 433 644

Борани са стрепњом ишчекују приватизацију свог комбината

ЗАШТО СЕ СРБИЈА ОДРИЧЕ БАКРА

Нема праве државне стратегије, а све процене неквалификованих владиних службеника су произвољне и неодговорне – тврде у Бору и Мајданпеку

Да ли ће аустријски А-тек до половине идућег месеца исплатити и преосталих 315 милиона долара (150 милиона је, наводно, платио крајем фебруара), још је неизвесно. Баш као што није познато ни шта стварно пише у купопродајном уговору. Новинарима и јавности није промакло да су тај уговор, под загонетним околностима, 7. фебруара потписали (само) наш министар Млађан Динкић и власник А-тека Мирко Ковач. Зашто су изостали потписи пословодства борске компаније, зашто се о продаји нису изјаснили и сви чланови тендерске комисије?

Ни готово месец дана после потписивања, нема одговора на питање зашто је рок за исплату целокупног уговореног износа за имовину (466 милиона долара), мимо наших прописа, продужен за месец дана. Нема одговора ни на новинарско питање зашто купац А-тек није приложио, уз уговор, и банкарске гаранције (што је морао) и да ли је, и ко, протежирао ову аустријску фирму. Са зебњом су у нашој јавности примљени и новинарски текстови, у нашој и светској штампи, да је Мирко Ковач у пословним и банкарским круговима сумњив привредник и сумњив купац. Поменуто су и кривичне пријаве против Ковача.

Да се не понови „Купром“

У А-тек и Ковача најмање сумњају министар Динкић и службеници владе Агенције за приватизацију, а највише сумњају у Бору. Управо они чије се коже овај други тендер приватизације (која се отегла као гладна година) највише и тиче. А управо њих овде нико више ништа и не пита. Почев од новембра

Бранислав Ранкић

2001. године, када је држава у Борском комбинату увела принудну управу. (Показаће се - непотребно, јер је производња бакра у Бору и Мајданпеку после тога опала за пет пута!) Као што их нико није питао ни када је држава у првом тендеру, почетком прошле године, одлучила да предност у куповини борске компаније да румунској фирми „Купром“.

Држава је погрешила у процени и први тендер је пропао.

Откад су се Динкић и владини службеници определили за А-тек, на другом тендеру, а не за руски „Базни елемент“, скептика у Бору има знатно више него оптимиста. Сумњиво је највише то што

потенцијални купац из Аустрије рачуна на банкарске кредите, баш као и „Купром“ прошле године.

Представнике синдиката веома иритира самовоља министра Динкића. Он им самовољно одређује купца, без приложених гаранција. И самовољно том кандидату продужава рок за плаћање. Озлоједило их је и то што им је Динкић театарлно „уделио“ 25 милиона долара, решен да тако части 4690 радника у радном односу са по 200 евра по години стажа. Части министар зато што је А-тек за имовину понудио 466 милиона долара, тј. 96 милиона долара више него што је тендером тражено. Али, побунили су се бивши радници и пензионери који су у Закону о приватизацији пронашли одредбу по којој и њима следује истоветна надокнада као и запосленима. Побуњени су скупили 6000 потписа на петицију и одржали два велика протеста у Бору и Мајданпеку, а петицију, са захтевом да се и њима „дода“ још 75 милиона долара, упутили Влади Србије. Запретили су министру „који ради на своју руку“ да од захтева неће одустати и да нови власник, ма ко био, неће ући у Бор док обећани и „допунски“ долари не буду исплаћени.

Експерти не гарантују

Али, није Боранима крив само Динкић. Њихове невоље трају већ седам година. Тачније, откако је држава укинула све органе управљања и увела државну управу у борској компанији. О свему се од тада одлучује у Београду, а како се одлучује, показује најбоље пример државне стратегије за приватизацију

Драган Алексић

цију Борског комбината, на основу које је расписан први тендер, а потом и други. Црно на бело, у преамбули стратегије која је сачињена на основу процене конзорцијума приватизационих саветника (предводио их је CAIB из Аустрије, а у њему су били и Dilloitte, Harisons и IMC) дословце пише:

„Конзорцијум приватизационих саветника припремио је овај документ у својству приватизационог саветника Агенције за приватизацију. Документ се заснива на информацијама које су добијене од предузећа у саставу РТБ Бор ... и од потенцијалних инвеститора. Приватизациони саветник је предузео све мере, уобичајене у оваквим пословима, да обезбеди тачност поменутих информација, али није спроводио независну процену њихове поузданости. Сходно томе, приватизациони саветник не гарантује потпуност и тачност информација, нити сноси одговорност за евентуалне штете које би могли имати корисници овог документа.“

Пренеражен оваквом проценом „светских експерата“ (које је дебело платила Светска банка), дугогодишњи успешни финансијски стручњак борског

предузећа Иван Костов (сада у пензији) упутио је отворено писмо скупштини Србије. Наводећи проверене податке, Костов је упозорио републички парламент како лоше и незаконито срочена стратегија (прихваћена од Владе) не може довести до успешног тендера. Нема домаћинског и стручног односа према Борском комбинату и његовом баку, годинама најзначајнијој стратешкој сировини државе Србије.

Али, одговора није било!

У свету раде другачије

Одговор ни на једну званично упућену примедбу нису никада добили ни други познати борски стручњаци, представници синдиката и представници локалне самоуправе.

А да државна стратегија није добра, упозоравали су званично више пута и председник Јединствене организације синдиката борске компаније Драган Алексић и председник борске општине Бранислав Ранкић.

Председник Ранкић је категоричан у тврдњи да је наopak државни закон који предвиђа да се победник на тендеру одређује према томе колико нуди за имовину, а не према томе колико је

спреман да уложи у нове инвестиције. Оно што се добија за имовину, иде у државни буџет, а инвестиције у развој, и оне су једино важне за Бор и Србију. Зато је, наopak, изабран аустријски А-тек, а не руски „Базни елемент“. Подсећа Ранкић да је руска компанија понудила за инвестиције чак 414 милиона долара или 234 милиона долара више него А-тек. Али, наш наopak закон, који подстиче потрошњу а не развој, дао је предност аустријској компанији.

Однос државе према баку неразумљив је и др Милораду Грујићу. Дугогодишњи руководилац развоја у руднику бакара Мајданпек, академик техничких наука и један од најбољих познавалаца рударске технологије у свету, каже да смо ми једина држава која продаје целокупну имовину свог највећег рудника. У свету државе чине све да ставе под контролу такве руднике и производњу стратешких сировина. Зато, вели др Грујић, што ће производња бакара дугорочно бити исплатива. Ускоро ће годишња потрошња овог метала са 16 милиона порастати на 24 милиона тона. А Србија има два одсто светских резерви руде бакара. Трајаће оне још један век, можда и дуже.

Незадовољство мањинских акционара бродоградилшта у Кладову ТРАЖЕ ПОВРАЋАЈ ИМОВИНЕ

Мањински акционари кладовског бродоградилшта дуже од годину дана покушавају надлежним органима у Србији да докажу како је ово друштвено предузеће 2004. године у Агенцији за приватизацију у Београду продато у бесцење. Стручну помоћ у процени капитала Удружење мањинских акционара са 467 бивших радника и пензионисаних бродоментера затражило је од економисте Бранка Драгаша и његове консултантске куће.

- На основу увида у документацију, урађене финансијске анализе и процене капитала, установили смо да је бродоградилште "Кладово" на дан приватизације вредело 35.900.000 евра, а да је у Агенцији продато за 450.000 евра. Потпуни шок уследио је када смо видели да је фирма отишла на тендер и 15 одсто акција остало радницима и пензионерима на основу година радног стажа. Услед лоше процене капитала, појединци су добили највише 50 и мање акција у вредности од 1.000 динара – објашњава овај београдски економиста.

Јасно је - додаје Бранко - Драгаш да акционарска друштва почивају на интересима. Међутим, већински власници Бродоградилшта "Рајна - Дунав - Јард" су у субјекту приватизације направили пет фирми или друштава са ограниченом одговорношћу, што, свакако, није дозвољена радња. Поготово што се ради о фирмама исте делатности. Последица тога је битно другачија структура капитала, па сада држави и радницима, као акционарима, припада по пет одсто акција. Израчунали смо да је реална цена једне акције 300 евра. Већински власник није пристао на нашу понуду да их откупи од радника, а да ми за узврат обуставимо све предузете радње. Ми смо му чак предложили да нам да део имовине Бродоградилшта који не би угрозио ток производње и да се тако задовоље акционари – објашњава Драгаш.

По речима овог дугогодишњег инвестиционог банкара, при-

ватизација кладовског Бродоградилшта је „пример пљачке и отимања друштвене имовине који ни у једном нормалном

институционализованом систему не би остао без санкција“.

Председник Удружења мањинских акционара Милисав Шујерановић истиче да су од свих државних институција којима су се до сада обратили поводом приватизације добили негативан одговор, па и од Агенције за приватизацију.

- На нашу жалост, ни Трговински суд није нашао за сходно да уђе у суштину наших захтева, него је дао објашњење формално-правне природе да је захтев за преиспитивање приватизације, заправо, требало да потпише свих 467 акционара, што за нас не би био никакав проблем – каже Шујерановић. Он тврди да, према сазнањима до којих су

БАРЖА ЗА ХОЛАНЂАНЕ

Овог фебруара у воду је поринут први од осам бродова чији су наручиоци холандски брокери. Пловни објекат дужине 88,70 и ширине 11,80 метара намењен је превозу великих контејнера и друге робе, а вредност овог извозног посла је 2,5 милиона евра.

- Новоизграђена баржа је део бродског дуплекса од 199 метара за бродовласнике из Холандије. Други брод у воду ћемо спустити већ за два месеца. Градња барже трајала је на нашем навозу нешто дуже, јер је то први посао после приватизације фирме – додаје Румун Раду Јон Арделеан.

Даљи планови ове приватизоване кладовске фирме веома су амбициозни. Нови власник Бродоградилшта жели да значајна средства уложи у проширење производних капацитета и изградњу још две производне линије, чиме ће се створити услови за истовремену градњу по три речно-морска брода. То ће омогућити упошљавање још стотину радника бродограђевинске струке.

дошли о завршном рачуну за 2007. годину, садашњи власници Бродоградилшта "Рајна - Дунав - Јард" из Холандије и Румуније припремају ликвидацију фирме.

- Испред фабричког круга одржали смо миран протестни скуп и пословод-

АНГАЖОВАНИ БРОДОВЛАСНИЦИ

Од јуна 2004. године Бродоградилште « Рајна – Дунав » налази се у рукама холандско-румунских бродовласника. Нове газде су, како кажу, за свега две године у обнављање производне опреме и изградњу две бродограђевинске хале уложиле чак 4,3 милиона евра, што је знатно више од предвиђене суме за инвестиције.

- Да се труд заиста исплатио, говоре и потписани уговори са холандским партнерима из Роттердама о изградњи пет баржи самоходки, чија је вредност око 9 милиона евра, који ће - према договореном року - сви појединачно бити испоручени закључно са 2008. годином. Будући да је инострани посао дугорочан, омогућиће даљу модернизацију бродоградилшта и ново запошљавање младих радника - новинарима је изјавио Румун Јон Раду Арелеан, председник Управног одбора ове приватизоване иностране фирме.

ству у писменој форми упутили своје захтеве, у којима још једном тражимо да испуне све обавезе према оштећеним радницима и члану конзорцијума „Металик“ из Кладова. Захтевамо хитну исплату новчане накнаде кроз пакет акција или да се на мањинске акционаре пренесе физички део целокупне имовине Бродоградилшта. Тражимо исплату свих заосталих личних доходака и отпремина некадашњим и садашњим радницима по судским решењима и обавезама који проистичу из Уговора о приватизацији – указује Шујерановић.

Мањински акционари најавили су предузимање радикалних мера, генералну непослушност и блокаду предузећа. Њихов основни захтев је ревизија и поништење приватизације.

Виноградарски бренд из Костола крај Кладова "ТРАЈАНОВО ЧУДО"

ОД РАКИЈЕ

На прослави виноградарске славе Светог Трифуна у приградском насељу Костол крај Кладова гости су почашћени и домаћом препеченицом необичног назива "Трајаново чудо". Костољани кажу да је то њихов локални виноградарски бренд, који желе да пласирају на домаће тржиште преко новоформиране задруге.

- Виноградарство и производња вина и ракије у кључком крају имају дугу традицију. У шали за себе говоримо да смо потомци римског цара Трајана, који је на овим просторима боравио пре 19 векова. У нашем насељу налази се локалитет Понтес, са остацима чувеног Трајановог моста који је повезивао две обале Дунава. Императору у част и ради препознатљивости, ову јаку, природну ракију назвали смо "Трајановим чудом". Флаширана је у боци од 7, 5 децилитара која подсећа на флаше из римском доба - објашњава Љубиша Циклушевић "Цикле", произвођач „љутенице“ за коју каже да се пије у малим гутљајима, а може да послужи и као лек.

Бела куга све присутнија у Тимочкој крајини

ОСТА СЕЛО БЕЗ НАРОДА!

Села у источној Србији, посебно свих 12 сеоских насеља у општини Бор, одају утисак запуштености. Напуштена старачка домаћинства, суочена са опстанком, као да вапе и за најмању помоћ. Има заселака до којих ни до данас није стигла ни струја ни вода, а камоли телефон. Ипак, први, општи проблем је опадање броја становника. Упореди са пописом из 1971. године, број житеља је смањен за 7.000 душа. На једној страни је бела куга, на другој миграција у градске средине.

- Од 12 села у борској општини, једино приградски Брестовац може да се похвали са 2.950 становника, 442 житеља више него на попису из 1971. Највише народа нестало је из Кривеља и Злота. Планинска села Горњане и Танда остала су са истим бројем становника. Највеће село Злот, подно Јужног Кучаја, од 5.294 спало је на 3.757 мештана. Сигурно је да је једино Брестовац «профитирао» у наталитету зато што се многи из оближњег Бора настављају у том атару, а мало ко одлази у иностранство или у веће градове – кажу у Подружном центру за подршку

руралном развоју општине Бор.

Свако од ових села има своје специфичности и старине које плене лепотом, традицијом, па и знаменитошћу. Свуда су напуштени млинови и воденице, железничке станице, мостови, бунари и чесме, споменици културе из ближе и даље прошлости, куће и цела домаћинства. У Кривељу је јединствен млин са малом хидроцентралом. Воденице поточаре нанизале су се (неке и сада раде) у Брестовцу, Танди, Злоту, Луки ... У атару Метовнице је Џаново поље са пољопривредним објектима на 400 хектара.

новцу су извори топле, термалне воде, а у давним временима постојао је рудник соли. Оштрељ је познат по најстаријим храстовима и легендама о злату, о кући у којој је живео и скривао се Никола Пашић. У Луки је зграда најстарије полицијске станице у овом делу Тимочке крајине, заселак Топла је некадашње село врелих изворишта. На путу

КРИВЕЉ НАЈНАПУШТЕНИЈИ

Злот је 1971. имао 5.294, сада 3.757 становника, Шарбановац 2.675 : 1.836, Метовница 1.984 : 1.331, Кривељ 3.179 : 1.316 (најнеповољнији однос), Слатина 1.321 : 921, Доња Бела Река 1.969 : 823, Лука 937 : 712, Бучје 1.032 : 666, Оштрељ 917 : 654.

Лука – Салаш налази се Вајфертова чесма из 1906. године – прича Слађана Ђурђекановић, виши кустос и историчар уметности борског Музеја рударства и металургије, додајући да Доња Бела Река има средњовековно археолошко налазиште и незаобилазне винске подруме.

Бучје, као и Кривељ, краси на стотине пчелињака. Овде не ишчезавају стари, корисни занати, пуно је ћурчија, ковача, воскара, опанчара, бачвара и столара, пекара и винара, керамичара

и грнчара ...

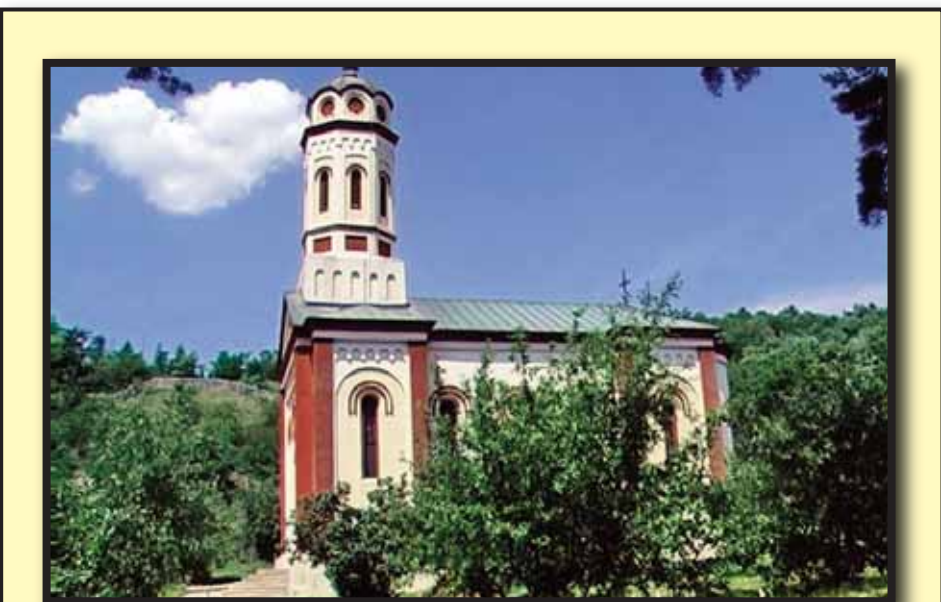
Слободан Станковић – Цуне, председник општинске ловачке организације «Бакар», верује у својих 400 ловаца који ће до краја ове године и у осталим селима, сем Кривеља, Метовнице и Доње Беле Реке, подићи најлепше ловачке куће окићене ретким трофејима. У Горњану већ постоје четири домаћинства спремна да свакодневно угосте и најпробирљивије туристе и да их «опчине» домаћом, влашком кухињом. Свуда, надокхват руке, буја лекови-

то биље. Шумским плодовима, ретким растињем и као суза чистим потоцима обилује цео крај.

- Ово је један од десет центара источне Србије које ће помоћи Министарство за пољопривреду како би се констатовали сви недостаци и помогло у бржем развоју. Сачиниће се више пројеката, од сеоског туризма до изградње инфраструктуре и бржег развоја сточарства, повртарства и воћарства. До сада је у овај крај држава најмање улагала – каже Влада Нововић, члан Општинског већа.

Подале, на Тимоку, самује стари, гвоздени мост из 1911, потом заборављени млин, зграда необичне архитектуре у центру села, железнички тунел на некадашњој траси пруге. У школи је сачувано огромно Вајфертово бронзано звоно из 1908. године.

- Горњане краси средњовековно археолошко налазиште Манастириште, у Танди је најдубље језеро у околини (на месту некадашњег мајдана мермера), у Злоту су чувене пећине, најдубљи кањон на Балкану, недирнута најстарија букова шума, реке и понорнице... У Шарба-

СЕЛА БЕЗ ЦРКВЕ

Оштрељ, Танда и Бучје једина су села без православне цркве. У Општини истичу да су спремни да поклоне грађевинско земљиште и издвоје део новца. Јер, Општина је, заједно са РТБ-ом, помогла и реновирање црквених здања у свим осталим селима и цркве Светог Ђорђа у Бору. Иницијатива за градњу цркви треба најпре да потекне од Тимочке епархије.

Несвакидашња животна прича Ане Долхаи Мунћан БОГОЈАВЉЕНСКА ВОДА ЈОЈ ВРАТИЛА МОЋ ГОВОРА

• Иако су доктори сумњали да било шта може помоћи Ани Долхаи Мунћан да превазиђе астму и поврати моћ говора, право чудо се догодило на богојављенској служби

Када су фонијатри Ани Долхаи-Мунћан (46), родом из Беле Цркве, пре 14 година дијагнозирали парезу мишића гркљана, она није ни слутила да ће јој се моћ говора привремено повратити у Сокобањи, где је дошла ради лечења астме.

Први проблеми са Аниним гласом трајали су по неколико дана, а касније и по три месеца. Узрок настајања грча мишића који доводи до губљења гласа нико није могао да наслутити. Додатни шок за Ану је био када су лекари на ОРЛ клиници у Вршцу открили да болује од астме и алергије.

- На препоруку свога лекара, који такође болује од астме, дошла сам у Сокобању, буквално без гласа. Прва три дана падала је киша, па сам била "везана" за стационар. Када се време пролепшало, изашла сам да прошетам и глас ми се после десетак минута повратио. Ипак, моја радост није трајала дуго: чим сам са супругом, по повратку кући, стигла до Бованског језера, поново сам губила глас и само шапутала. После годину дана опет сам дошла у Сокобању на ловачку забаву и изненада ми се вратио глас. Лекари су ми рекли да сам медицински феномен и нису имали било какво објашњење за мој случај – прича Ана.

Супружници Мунћан рођени су у Белој Цркви, где су до пре осам година живели, успешно пословали и солидно зарађивали. Она је грађевински техничар, а њен супруг Бранислав (49) дипломирани економиста.

С обзиром на то да је Бања благотворно деловала на Анин глас и астму, чији су напади код куће били све чешћи и јачи, њен супруг Бранислав доноси одлуку да своју кућну адресу из родне Беле Цркве "замене" за сокобањску. За собом оста-

вљају кућу и приватни бизнис, ресторан, и са ћерком Адријаном долазе у Бању, где су за три месеца саградили нови дом. Пријатељи лекари често су Браниславу, у шали, говорили да буде срећан што му је жена проговорила у Сокобањи, јер је то могло да се догоди на Тахитију или на неком другом далеком острву.

Када се њихова ћерка мезимица удала за Сокобањца и вратила у Белу Цркву, Ана се надала да ће из велике љубави према унуку поново проговорити и ван Сокобање, што се није догодило. Право чудо уследиће на Богојављење ове године.

- Била сам на богојављенској служби у Белој Цркви, када је свештеник освештеном водицом почео да прска вернике. Окренула сам се према тетки, која је као и ја "прегрмела" тешке болести, и таман када сам хтела да изустим како нас треба полити кофом воде за здравље, осетила сам по себи капљице освештене воде, после којих сам почела нормално да говорим и ван Сокобање. Овим је прича заокружена – каже Ана.

Ана напомиње да је верник, додајући да је и раније, поред Сокобање, нормално могла да говори само у манастирима. Деведесетих година, уочи Божића, сањала је Светог Саву, који јој је у сну рекао да спремљене пакетиће за сиромашну децу подели за супругово и њено здравље. После месец и по дана имали су тешку саобраћајну несрећу, из које су једва извукли живе главе.

- После свега, не знам шта да кажем. Некоме, ко није дубоко верујући, тешко је да поверује у моју причу, а ја могу само Богу да захвалим што могу поново нормално да говорим – закључује Ана.

Ана Долхаи Мунћан

Александар Шмеман

ПУТ КА ВАСКРСУ

Када човек крене на пут, мора да зна куда иде. Тако је и са Великим постом. Пре свега, Пост је духовно путовање, а крајњи му је циљ Васкрс, „Празник над празницима“. То је припрема за „испуњење Пасхе, као истинитог Откривења“. Стога морамо почети са тим да разумемо везу између Великог поста и Васкрса, јер она открива нешто врло битно, врло важан путоказ у нашој хришћанској вери и животу.

Да ли је неопходно да се објашњава да Васкрс није само један од празника него нешто више? Он је нешто више него прослава једног догађаја из прошлости. Свако то зна, ко је бар једном учествовао у оној ноћи која је „светлија од дана“, и ко је осетио ону јединствену радост. У чему је та радост? Зашто ми на пасхалној литургији можемо да певамо: „Сада је све испуњено светлошћу, небо и земља и подземље“? У ком смислу ми прослављамо, а кажемо да то чинимо празнујући, „умртвљење“ смрти, разорење ада, почетак другог - вечног живота...? Одговор на сва ова питања је следећи: нови живот, који је засијао из гроба пре више од две хиљаде година, дат је свима онима који верују у Христа. Нама је он дат на дан крштења, као што каже апостол Павле, били смо „сахрањени са Христом, да бисмо, као што је Христос васкрснуо из мртвих, и ми на исти начин живели новим животом“ (Рим 6,4).

На тај начин, на Васкрс прослављамо Христово васкрсење као нешто што се десило и што се још увек дешава - нама. Јер сваки од нас је примио дар новог живота и силу да може да га прихвати и да по њему живи. То је дар који коренито мења однос према свему у овоме свету, укључујући и однос према смрти. Он је тај који нам даје могућност да тврдимо: „Нема више смрти“. Али, смрт је ипак још ту, ми смо са њом суочени, и једног дана, доћи ће она и однети и нас. Међутим, наша целокупна вера је у томе да је Христос својом смрћу изменио саму природу смрти, учинио је Проласком, Пасхом - у Царство Божије, преобративши трагедију над трагедијама у коначну победу, „згазивши смрћу смрт“. Он је учинио да и ми будемо учесници Његовог васкрсења. Због тога, на крају васкршњег јутрења можемо да кажемо: Христос воскрес и живот донесе! Христос воскрес и нико од мртвих не остаде у гробу!

Ово је вера Цркве, коју су потврдили и учинили очигледном безбројни Свети. Ипак, није ли наш свакодневни доживљај да ми овакву веру врло ретко поседујемо, да свакодневно губимо и изневеравамо „нови живот“, који смо примили као дар и да живимо тако као да Христос уопште и није устао из мртвих, као да јединствени догађај за нас уопште нема никаквог значења? Све је ово због наше слабости, због немогућности да стално живимо „вером, надом и љубављу“ на оном нивоу на који нас је Христос уздигао када је рекао: „Тражите, пре свега, Цар-

ство Божије и Његову праведност“. Толико смо заузети и запослени, толико погружени у нашу свакидашњицу да све ово заборављамо, а пошто заборављамо, ми грешимо. И преко ове заборавности, грешења и греха живот нам поново постаје „стари“, сиђушан, таман и потпуно безначајан - безначајни пут према безначајном циљу. Успевамо да заборављамо чак и на смрт и тада, одједном, усред нашег „уживања у животу“, она нам одједном долази: страшна, неизбежна, бесмислена. Можда, с времена на време, признајемо и исповедамо наше различите „грехе“, мада смо престали да свој живот доводимо у везу са оним новим животом који нам је Христос открио и дао. Стварно, ми живимо тако као да Он није никада ни долазио! То је једини прави грех, грех свих грехова, бездана туга и трагедија нашег номиналног хришћанства.

Ако ово схватимо, онда можемо да разумемо шта је то Васкрс и зашто му је потребан као неопходан услов Велики пост. Онда можемо да схватимо да литургичка традиција Цркве, сви њени „кругови“ и службе, пре свега постоје зато да би нам помогле да поново откријемо и окусимо визију новог живота, који смо тако лако изгубили и издали, да можемо да се кајемо и вратимо к њему. Како можемо да волимо и желимо нешто што не познајемо?! Како можемо да ставимо изнад свега другог у нашем животу нешто што нисмо видели и окусили?! Укратко: како можемо да стремимо Царству о којем немамо појма?! Црквено богослужење је од самог почетка представљало наш улазак у Царство Божије, наше заједничарство са њим, нови живот тога Царства.

Па ипак, „стари“ живот, пун греха и безначајности, лако се не превазилази и не мења. Еванђеље очекује и захтева од човека напор, за који је он неспособан у оваквој ситуацији. Изазвани смо визијом, циљем, начином живота, који је тако далеко изнад наших могућности. И сами апостоли, када су чули учење свога Учитеља, питали су разочарано: „Али, како је то могуће?!“ Заиста, није лако одбацити ситничарски идеал живота саздан из свакодневних брига, трке за материјалним добрима, тражења сигурности и задовољства, и прихватити идеал живота у којем је циљ савршенство: „Будите савршени

као што је савршен Отац ваш небески.“ Овај свет преко свих својих „медија“ каже: буди срећан, лако ћемо, иди широким путем.

Христос у Еванђељу каже: изабери узак пут, бори се и трпи, јер је то пут који води јединој правој срећи. И уколико Црква не може, како ми можемо да направимо тај ни мало лак избор, како се можемо кајати и вратити оном свечаном обећању које нам се даје на Васкрс сваке године? Ту, ипак, прискаче у помоћ Велики пост. То је помоћ коју нам пружа Црква, школа покајања, која је једина у моћи да прими Васкрс не као просто одобрење да се једе, пије и опусте него као крај свега „старог“ у нама и наш улазак у „ново“.

Пут, поклоничко путовање! Чим смо га отпочели, учинили први корак у „радосну тугу“ Великог поста - ми сагледавамо далеки, веома далеки циљ. То је радост Васкрса, то је улазак у славу Царства Божијег. И та визија, предукус Васкрса, чини великопосну тугу радосном, а наш напор у посту „духовним пролећем“. Ма колико да је ноћ тамна и дуга, током целог поста нам стално сија на хоризонту мистериозна и лучоносна зора: „Не лиши нас наших очекивања, о Човекољупче!“

Градиће се акумулација у Боговини код Бољевца ЗДРАВА ВОДА ЗА ЦЕЛУ ТИМОЧКУ КРАЈИНУ

- Од изградње акумулације на изворишту у Боговини код Бољевца неће се одустати, а тачан датум почетка радова знаће се у септембру ове године. У Републичкој влади већ су одобрили почекат решавања имовинско-правних односа. Држава гради четири акумулације, од којих су три при крају: у Врању, Ваљево и Куршумлији, док ће градња бране у Ариљу потрајати дуже. Чим се заврше послови, у ова четири града креће се са градњом бране у Боговини, а то је највероватније идуће године – истиче Мирослав Бачиловић, директор ЈП «Боговина» са седиштем у Бору.

С обзиром на то да се одустало од првобитног идејног пројекта градње акумулације од 77 милиона кубика воде, градиће се језеро капацитета 45 милиона кубика. Бачиловић каже да је цео пројекат у рукама општине Бољевац, која је конкурисала за средства из НИП-а, али их није добила, јер је реч о инвестицији вредној 75 милиона евра. За малу и неразвијену бољевачку општину Боговинско језеро представљало би огроман потенцијал за развој туризма. Са радовима би, самим тим, требало почети што пре, јер изградња оваквих акумулација и њихово пуњење траје шест до седам година. Ако се зна да се код нас тај процес продужи, као подизање бране у Врању, и до 15 година, онда се, сматрају у ЈП «Боговина», не сме чекати или одлагати са градњом. Зато се у Републичкој влади спрема стратегија по којој

градња оваквих и сличних објеката мора да се заврши најкасније за три године.

Водосистем «Боговина» снабдева здравом пијаћом водом Бор и околину од 2002. године. Борани добијају 320 кубних метара воде у секунди, али се због издашности изворишта и мањег броја потрошача у Тимок испушта трећина те количине. Штавише, у градском подручју Бора најмање 50 одсто воде одлази у неповрат кроз секундарну мрежу или неисправне водомере.

- На овај начин стварају се велики губици које мора да плати ЈП «Водовод», што ће се драстично одразити на пословање тог колектива. У свету је губитак воде у мрежи око 20 одсто. То значи

да ћемо, сем градње акумулације у Боговини, морати, бар у Бору, да заменимо дотрајале водоводне цеви дужине више десетина километара. Очекујемо да Општина Бор, као у градњу Водосистема «Боговина», уз остале тимочке општине, не рачунајући Сокобању, у водоснабдевање уложи већа средства. Утолико пре што је боговинска вода међу најквалитетнијим, што показују и сталне, једнонедељне анализе – подсећа Бачиловић.

Када боговинска акумулација буде завршена, сем Бољевца и Бора, довољно здраве воде за пиће имаће и Зајечар, Књажевац, Неготин, Мајданпек и Кладово. Наредних бар 50 година Тимочка крајина неће бити жедна.

СЕДАМ ПУТА ВЕЋЕ ОД БОРСКОГ ЈЕЗЕРА

Силвестер Церовановић, помоћник директора ЈП «Боговина», рекао нам је да је површина будуће акумулације на Тимоку код Бољевца 270 хектара. То је седам пута већи простор од Борског језера. Цео слив акумулације простираће се на 360 квадратних километара. Пројектована висина бране је 54, а дужина 396 метара.

Петнаест година обновљеног Кола српских сестара у Зајечару СЛУЖЕЊЕ РОДУ И ОТАЧЕСТВУ

**Месни одбор Кола српских сестара у Зајечару 3. априла обе-
лежава 15 година од обновљења рада. Тим поводом у Радул-бе-
говом конаку биће отворена изложба фотографија и докумената
који сведоче о раду овог женског друштва, које је у Србији ос-
новано још давне 1903. године, а које негује традицију добро-
вољног и милосрдног рада по јеванђељском правилу "Све, да-
кле, што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима" (МТ,7,12).**

Коло српских сестара је осно-
вано у Београду као женско
добротворно друштво за по-
моћ нашем народу у јужној
Србији и Македонији, после
неуспелог устанка 1903. године против
турске власти. Идеја је потекла од сли-
карке Надежде Петровић и Делфе
Иванић, наставнице у Скопљу тих годи-
на. Име је друштву дао познати српски
писац Бранислав Нушић, који је са Ива-

ном Иванићем, српским дипломатом у
Турској, написао и прва Правила (Статут)
друштва.

Коло српских сестара је од самог
почетка помагало српски народ у другим
крајевима (Турска, Аустроугарска), а
чланице КОЛА су учествовале као об-
разоване болничарке у српским рато-
вима за ослобођење (Балкански и Први
светски рат).

Након оснивања друштва у Београду,

исте 1904. године почела је са радом и
секција женског друштва Кола српских
сестара у Зајечару. Међу заслужним за
њено оснивање налазила се Ангелина
Херманова, управитељица девојачке
школе у Зајечару.

Господин Жарко Милошевић је писао
да је Коло српских сестара у Зајечару
било веома активно, а у летописима је за-
бележено:

„Коло не заборавља ни месну сиро-
тињу, а нарочито старије чији су синови
изгинули бранећи Отаџбину, а брине
се за ратну сирочад ... О Материцама
коло је оденуло 12 ратних сирочади за
које су чланице саме шиле и плеле. Тако
је било и о Божићу, Врбици, Ускрсу ... Гос-
пође су и ове године спремале ручак за
самохране старице, смештене у оп-
штинском дому ...”

РАД У МЕСНИМ ОДБОРИМА

Коло српских сестара ширило је своје активности преко месних одбора, који су се оснивали од самог почетка 1903. до 1941. године, када је преко 30.000 жена било организовано у 146 месних одбора у предратној Југославији. Данашње КОЛО има 22 одбора у Србији и три у Швајцарској са преко 3.000 чланица.

КОЛО је имало и свој годишњак „Вардар“, који је почео да излази 1906. године са прекидом у току ратова, све до 1941. године, и то у тиражу од скоро 20.000 примерака. Данас је то „Венац“, који излази од 1993. године у тиражу од 1.200 при-
мерака.

Рад Кола српских сестара су забра-
нили Немци 1942. године, ухапсили
председницу Делфу Иванић и одузели
сву имовину, а то су 1946. године ура-
дили и комунисти.

Коло српских сестара обновљено је
1990. године на истим моралним и
јеванђељским принципима.

Заслужна за обнову рада Кола
српских сестара у Зајечару је госпођа
Оливера Бубања, која данас живи на
Новом Зеланду и која је уједно била и
прва председница обновљеног Кола.

Коло српских сестара у Зајечару да-
нас броји око 30 чланица - каже Сло-
боданка Живановић, председница кола.
-Друштво је у току протеклих 15 година
имало преко 130 акција хуманитарног ка-
рактера. Коло последњих година тешко
опстаје првенствено због недостатка
новца. Издржавамо се углавном од чла-
нарине а много мање од спонзорства.
Ипак, настојимо да одржимо све тради-
ционалне акције током године.

Коло Српских сестара сваке године
за Светог Саву ученицима школе за децу
ометену у развоју „Јелена Мајсторовић“
дели слаткише, колаче, бомбоне, славско
жито, а о Васкрсу избегличким поро-
дицама у Грљану ускршња јаја, колаче,
торте ...

- У томе нам помажу посластичаре
„Тритон“, „Слатка кућа“ и „Пинк“ -каже
госпођа Драгица Живковић - Крстић, чла-
ница Кола. - Раније се одазивало много
више предузећа да помогне наш рад,
сада углавном акције спроводимо од
новца које прилажу наше чланице.

Осим ових, традиционална акција
Кола српских сестара у Зајечару је и
„Ђурђевдански цветак“, посета породи-
лишта на празник Материце и уручење
поклона новорођеним бебама. Коло ор-

Драгица Живковић-Крстић и Слободанка Живановић

ганизује и литерарни конкурс за ученике
основних школа под називом „Снага доб-
ротe“, а победник конкурса као награду
добива дводневни боравак у Београду.
Коло српских сестара сваке године у
својим просторијама у Улици Генарала
Гамбете број 2 обележава резањем ко-
лача своју крсну славу Малу Госпојину.

Коло српских сестара у Зајечару је у
протеклом периоду много пута пома-
гало суграђане слабијег материјалног
стања пакетима у храни, дочекивало
избеглице и бринуло о њиховој исхра-
ни и одевању, сакупљало књиге за биб-
лиотеку школе „Јелена Мајсторовић“,
набављало скупе лекове и сетове за
дијализу за угрожене пацијенте, делило
колаче и ускршња јаја у Народној кухи-
њи, материјално помагало студенте и ба-
вило се културно-просветним радом.

Од овог месеца почећемо са орга-

низовањем и припремом рођендана за
штићенике интерната школе „Јелена
Мајсторовић“ - каже председница Кола
Слободанка Живановић.

Коло српских сестара у Зајечару
има добру сарадњу са Центром за со-
цијални рад и Црвеним крстом, преко
којих добија податке о породицама и ли-
цима којима је потребна помоћ.

- Нема веће среће него кад човек
може другом човеку да помогне - каже
госпођа Живановић. - Највише нас об-
радују писма захвалности која стигну на
нашу адресу исписана дечијим и ста-
рачким рукама.

Упркос свим тешкоћама са којима се
срећу у раду, чланице Кола српских се-
стара у Зајечару желе да остану заједно
и наставе традицију Кола дугу 105 година
и да у своје редове укључе што више
жена племенитог срца.

ВЕЛИКА ПОКРОВИТЕЉКА МАРИЈА КАРАЂОРЂЕВИЋ

Велика покровитељица Кола
српских сестара била је краљица Ма-
рија Карађорђевић. Она је покази-
вала велико интересовање за рад
Кола. После погибије краља Алек-
сандра, повукла се из јавног живота
и посветила породици и милосред-
ном раду, тако да се још чешће сре-
тала са чланицама Кола. Коло је праз-
новало рођендан своје покровите-
љице. И након њеног напуштања зем-
ље 1938. године, Коло ју је поздра-
вљало као своју велику заштитницу.

Са суђења зајечарским функционерима НЕПОДОБНИ, ДРАГИ НОВИНАРИ

• Сви су ћутали док су представници „криминалног“ медија избацивани из суднице, а затим су заграјали у њихову одбрану

На почетку трећег рочишта у Окружном суду у Зајечару (26. и 27. фебруара), на којем се расправљало о кривници функционера зајечарске општинске управе – Бошка Ничића, Витомира Станојевића, Анђела Чебуковића и Драгана Петровића, најпре је утврђена кривица новинара и – они су удаљени са претреса! Адвокат одбране „прозвао“ је директно новинаре „Тимочке ревије“, тврдећи, како су, наводно, необјективно извештавали са другог рочишта, а председник судског већа Зоран Јовановић био је неумољив: да се, као такви, неподобни, удаље из суднице.

Нико тада ни прстом није мрдноу. Криви су!

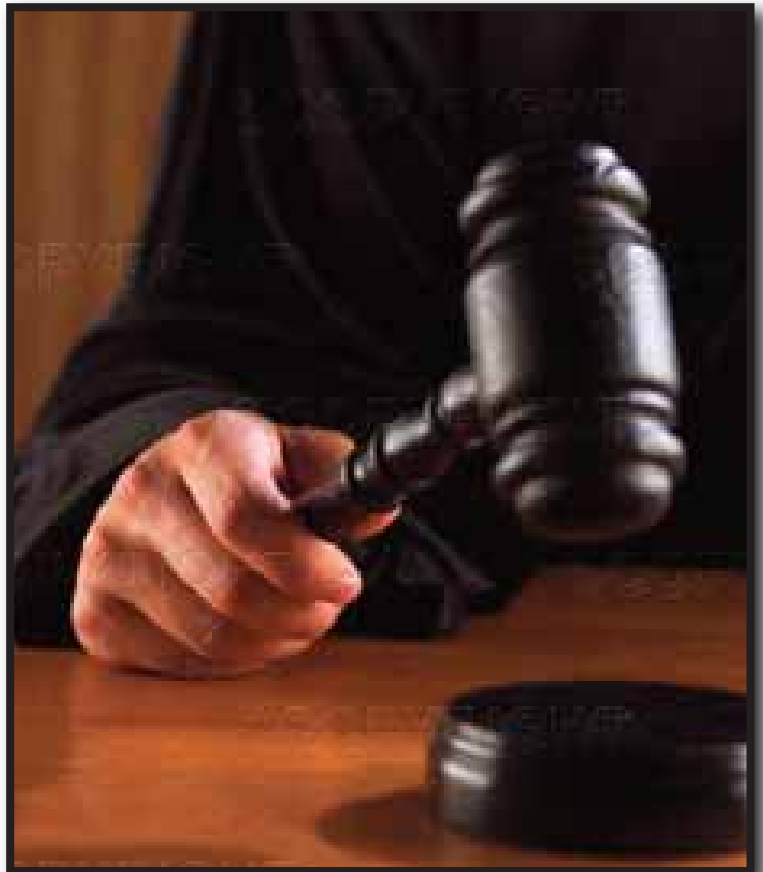
Убрзо су ћутолози, већ сутрадан, забрујали о скандалу. Наравно, након што се заталасала јавност.

Побунили су се најпре новинари, солидарно. Огласило се и новинарско удружење, па политичке странке и, најзад, и адвокати одбране и „главни“ оптужени. Заиста, ко то новинарима, без званичног решења или пресуде, може да ускрати право на информацију од јавног значаја. Како се може избацити неко са суђења које је отворено за јавност?! Поготово ако том суђењу, у радно време, у својству навијача окривљених (који ништа не признају – никакве фалсификате и никакве злоупотребе), присуствује двадесетак запослених у општинској управи.

Навијачи окривљених напред, остали стој!

Сумњиви су сви који пишу о злоупотребама општинских функционера, посебно они који из броја у број прозивају председника зајечарске општине Бошка Ничића. Како би он, забога, могао да буде крив?! Зар он који свакодневно (и по више пута на дан) чини само добра и корисна дела?! Локална телевизија, уосталом, прилежно о томе извештава.

Али, догодило се неочекивано. Најпре је адвокат одбране Југослава Родић Соколовић, у паузи другог дана суђења, зауставила једног новинара и рекла му како она лично осуђује поступак председника судског већа. Личи јој то на скандал. За-

што је судија прихватио предлог само једног адвоката одбране (а било их је пет) и зашто се тако понео?!

Јавио се и „главни“ међу оптуженима, онај кога нападају злогници из „криминалне“ Ревиије. Таман посла да њему, Бошку Ничићу, сметају новинари, макар били и из „купусног листа“. Мада би камере биле подобније.

Али, где је Ничић био предходног дана?! Само да се сетио. Или, зашто ништа није предузео заступник оптужнице? Или, зашто и даље ћуте у Окружном суду, и после два узалудна покушаја новинара да дођу до „презаузетог“ председника судског већа Зорана Јовановића и замоле га да јавности каже по којем су то параграфу новинари непожељни у судници.

Или су људи у Окружном суду можда заборавили да и пресуда (ма каква била) може да буде укинута уколико се неко буде жалио да је повређен принцип јавности. После толико уложене енергије и утрошених (наших) пара!

ПOTРЕБНИ КОМЕРЦИЈАЛИСТИ
ИЗ СВИХ ГРАДОВА ТИМОЧКЕ КРАЈИНЕ!

ако сте...
комуникативни...
креативни...
прилагодљиви...

KB Group
019 432 561

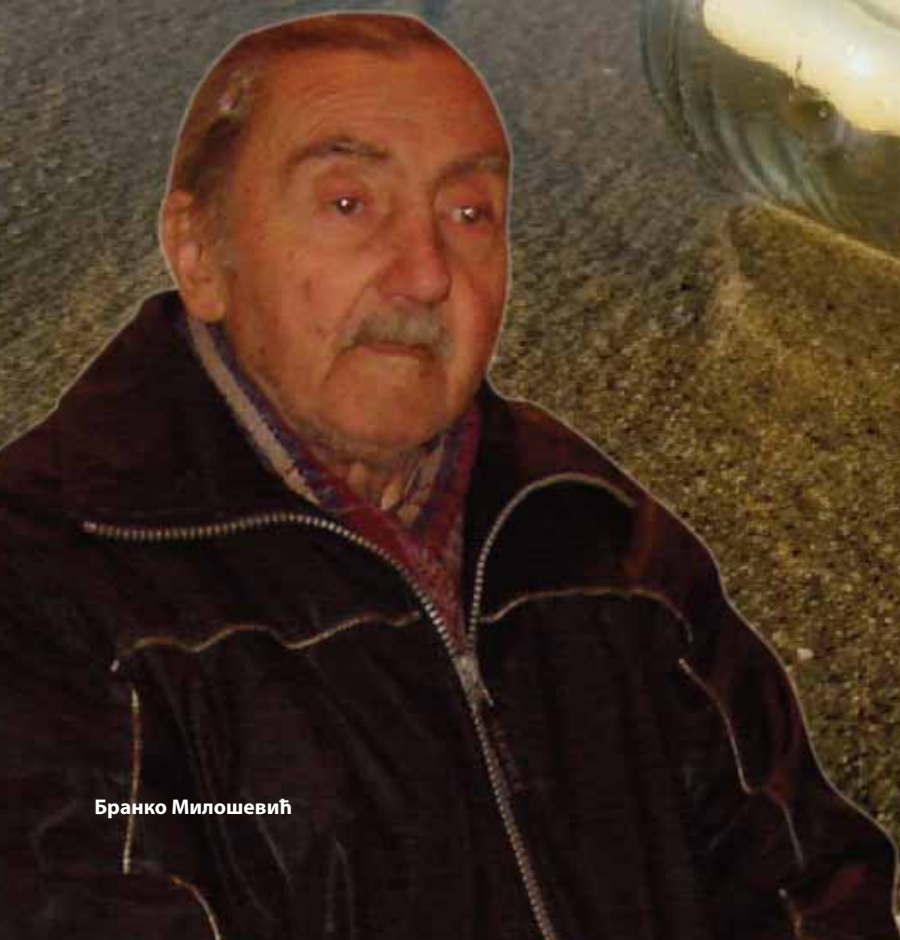
office@kbgrupa.com

Несвакидашња заборављена прича из Првог светског рата

ПОРУКА У БОЦИ

ПУТОВАЛА 22 ГОДИНЕ

Нашој редакцији се пре неколико дана обратио времешни Зајечарац Бранко Милошевић, који годинама чува успомену на једну несвакидашњу ратну причу коју су многи већ давно заборавили. Актери те приче више нису међу живима, а нестала је и кафана „Сотировић“ у Београду, где су се учесници голготе од 1914. до 1918. године окупљали да евоцирају успомене.

Бранко Милошевић

Један од учесника тог догађаја је био Мирко Дамњановић из Врбице код Зајечара, а његов сестрић је Бранислав Милошевић, који је у нашу редакцију донео документацију о овом догађају, у којој и пожутелу страницу „Политике“ из 1937. године. Четворица ратних другова су 9. фебруара 1941. године у кафани „Сотировић“ обележили 25 година од тог неobiчног ратног догађаја, а то је на својим страницама поново забележила ондашња „Политика“. Четворица ратника су поменути професор Мирко Дамњановић, свештеник Милан Степановић, свештеник Милан Милутиновић и судија Александар Андрејевић.

ПОСЛЕДЊИ ПОЗДРАВ ДОМОВИНИ У БОЦИ

Ратне 1915. године у зиму, након надљудског ломатања по албанским гудурама, група српских ратника и избеглица, које је у животу једино одржавала нада да ће се једном вратити у домовину, а међу којима су била и поменута четири друга, укрцала се на грчки бродић „Епир“, који је заплочио ка Италији, тачније граду Бриндизију. У пратњи је била италијанска топовњача, која је дошла по италијанског конзула. Под површином мора за овим претовареним бродићем пловио је намачки сумарен. Путници бродића „Епир“, који су се тискали на палуби, у страху су очекивали погодак торпеда. На дну брода, у једној од кабина, остала су само четири ратна друга. У застрашујућој тишини

ослушкивали су сирену са брода која је опомињала топовњачу да се сувише не удаљава.

Не зна се тачно ко је од њих четворице у том моменту дошао на идеју да домовини пошаљу „последњи поздрав“. Поруку су написали на једном папиру, ставили у боцу и бацили у море. На папиру је писало: „Живела Србија! Драч – Бриндизи. Срби избеглице, путници са брода „Епир“, путовали ноћу, између 11. и 12. децембра 1915. године. Проф. Мирко Дамњановић, свештеник М. Степановић, судија Александар Андрејевић ...“

Упркос опасности која се надвила над бродићем, „Епир“ је ипак срећно упловио у луку Бриндизи. Преживела четири ратна друга су се након свега вратила у Србију. Свако од њих је имао своју каријеру, постали су угледни Београђани. Према речима господина Бранислава Милошевића, његов ујак Дамњановић је био угледни професор и књижевник и преко таласа Радио-Београда први је Србе учио француском језику. Свештеник Милутиновић је постао прота у храму Свете Мајке, свештеник Степановић је био народни посланик, а Андрејевић једно време бан Вардарске бановине.

ПОРУКА НАЂЕНА НА КОРЧУЛИ

Догађај из 1915. године полако је почео да бледи у сећањима четворице другова. А онда - право чудо! У редакцију листа „Политика“ 1937. године, после 22 године од овог догађаја, са Корчуле је стигло писмо необичне садржине. На крају писма налазио се потпис Мојмира Радимира, апотекара из Блата. У писму је стајало:

- Овдје уклопљено прилажем цедуљицу, која се за вријеме рата нашла у запечаћеној флаши, на жалост једне увале на нашем отоку. Могуће је да ће нетко за њу имати интереса. Нађена је на жалост у Завлатици, крај мјеста Ачара, на отоку Корчули ...

То је оживело успомене ратних другова. Од тада су почели да се окупљају сваке године у кафани „Сотировић“ у знак сећања на драматично путовање. На обележавању 25. годишњице апотекара Радимира су прогласили за почасног члана своје необичне дружине.

Да ли су се икада видели, остаће тајна. Само месец дан након обележавања овог јубилеја почео је Други светски рат.

Биоскоп „Тимок“ опстао захваљујући Алаександру Виденовићу Аци

ПРОЈЕКЦИЈА ФИЛМА ПОНЕКАД И ЗА ДВА ГЛЕДАОЦА

У неким прошлим временима место где се окупљало највише света био је биоскоп. За холивудске и домаће филмске спектакле тражила се карта више, а тапкарوشي су за само једно вече могли добро да зараде. Данас пред пројекцију филма испред већине биоскопа тужна слика - тек по који гледалац чека у реду за карту. У сали биоскопа „Тимок“ у Зајечару целулоидна филмска трака се често врти за само два или три гледаоца. Ипак, биоскоп и даље ради захваљујући ентузијазму Александра Виденовића Аце, који је радни век 1965. године започео баш у овом биоскопу и прешао пут од возача и кинооператера до директора.

- После „Зоне Замфирове“ и „Ивкове Славе“, „Чарлстон за Огњенку“ је филм који је видело највише гледалаца - каже Александар. - Од 21. фебруара до 9. марта филм је видело око 1.000 људи, што је прави успех, јер је сала понекад буквално празна. Кућни ДВД биоскоп и компјутерске пројекције су уништиле биоскоп. Ипак, оптимиста сам кад видим да још увек има оних који нису заборавили стари добри биоскоп, да су људи захвални што је филм приказан упркос томе што је сала празна.

Александар прича да су пре неког времена на пројекцију дошле само две жене из оближњег Минићева. Када су виделе да је сала празна, мислиле су да су цабе „биле пут“. Ипак, пројекција је

одржана, а жене су биле послужене и бесплатним соком, тако да су Аци приликом напуштања сале рекле да су се осећале као да су биле код кума на слави.

Директор зајечарског биоскопа уме да изненади публику. Поводом 8. марта жене су могле бесплатно да гледају „Чарлстон за Огњенку“. Три до четири пута месечно играју бесплатне представе за војску. Биоскоп је често спонзор бројних радио и телевизијских емисија у којима се деле бесплатне улазнице слушаоцима, односно гледаоцима. Деца плаћају улазнице, али не и њихови родитељи пратиоци. Управо су почеле деције пројекције од 18 сати, које ће трајати читавог лета. Аца сматра да је то начин да се привуче публика у биоскоп, а деца одвоје од улице.

- Био је и овакав случај - прича Аца. - Дошла је девојка да закупи биоскопску салу за пројекцију од 19 сати. Хтела је на оригиналан начин да прослави момков рођендан. Када је питала за цену закупа, рекао сам јој 200 динара. Била је то цена две улазнице. Није могла да верује, а мени је било мило што се сетила биоскопа. Залепио сам на вратима обавештење „Сала је закупљена за представу од 19 сати“. Опет је то био позив народу у биоскоп.

Биоскоп „Тимок“ је запао у озбиљну кризу 1990. године и његова врата су била затворена све до 1996. године. Александар је онда одлучио да спасе

биоскоп, у чијој згради су му се родили и син и ћерка. Његово предузеће СЗТР „Тупижница“ је закључило са општином уговор о заједничком пословању. Од пре три године Александар је и директор-волонтер, који овај посао обавља без и динара надокнаде. Када је ушао у посао 1996. године, у сређивање биоскопске сале уложио је 75.000 марака, које му се кроз посао никада нису вратиле. У октобру прошле године у стерео систем и нови читач филмова, уз помоћ пријатеља, уложио је 120.000 динара и тиме знатно унапредио квалитет филмских пројекција.

Многи се вероватно питају како биоскоп „Тимок“ опстаје. Једно је сигурно - не живи од пројекција и продатих улазница, већ од новца који Александар „убризгава“ у касу биоскопа из сопственог џепа. Неко би рекао: па, где је ту рачуница?!

- Нема рачунице кад се нешто воли - каже Аца. - По новим дистрибутерским правилима, биоскопи за недељу дана приказивања филма плаћају 5.000 динара. Број гледалаца који долазе у биоскоп, не може да отплати филм. Биоскоп „Тимок“ међу првима у Србији приказује филмове који су на листи хитова. Како каже Аца, домаћи су гледанији од страних филмова. Током лета филмови се приказују на тераси биоскопа, где се велико филмско платно у звезданој ноћи доживљава на посебан начин. Па, изволите - биоскоп и даље ради!

НИКО СЕ НЕ СЕЋА ЕНТУЗИЈАСТА

Александар Аца Виденовић већ 12 година натприродним снагама покушава да одржи биоскоп «Тимок» у животу. За све ове године нико се није сетио да му додели неко признање или бар захвалницу, а било је толико предлога за награде поводом празника града.

- Ма, мени је највећа награда задовољна публика, њихов осмех, стисак руке, поздрав на улици - каже скромно Александар.

Можда је прилика да град испрви гршку према Аци баш овог маја.

„Прочитао сам један графит: „Пихтије иду са годинама“. Они који воле да филозофирају, нека престану овде да читају и нека размисле шта сам хтео да кажем, остали нека наставе!“

ПИХТИЈЕ ИДУ СА ГОДИНАМА

• Слави Дан Светог Патрика. Обожава фудбал и клуб Селтик. За себе каже да је највећи Србин, да воли Ирску и да се полако враћа својим коренима, који су у Зајечару. Омиљена група – Ајрон Мејден, ради на Радио Београду, а свира ирску музику „за своју душу“

ви и задовољства. Све што смо радили, радили смо због нас самих.

- Ваши наступи преносе позитивну енергију на публику ...

Наступ је један од начина испољавања самог себе, тј. бенда. Мој путоказ је била чињеница да су моји узорни нормални људи. Увек сам више волео оне који су нормални ван бине и не глуме звезде. Ја сам имао лудачку срећу да упознам већину својих узора и јако ми је драго да сам се у веома мало њих разочарао. Могу да потврдим да је Шејн Мегован ван бине исти онакав како сам ја замишљао да јесте. Брус Дикенсон, исти. Праве величине су увек биле... нормалне.

- Дан Светог Патрика, тј. Патриција, и православни је и католички празник, иако га Запад сматра својим. Успевате да музиком докажете супротно ...

Неким стварима је данас укинута универзална нота. Не може се при својити Свети Патрик као светац једне конфесије, јер је тада постојало само хришћанство. То је као када би сада неко рекао да Срби немају никакву историју на Косову. Ало!!! Неке ствари долазе из дубине, оне су подсвесне, архетипске и, пре или касније, избију на површину. Ако смо ми успели да својим ангажовањем код људи пробудимо успаване архетипове, надам се да смо помогли да разумеју сами себе боље.

- И ове године ћете традиционално свирати у Београду. Концерт је 17-ог марта, а претходи му мини-турнеја.

Ирци су ове године померили централну прославу са 17-ог на петнаести. У питању је неко усклађивање календара, следеће године се поново враћа на седамнаести. Ми смо „ортодокснији“ него икад. Новокомпоновани дан Светог Патрика се слави у Нишу, а седамнаести је традиционално Београд. Због овогодишње необичности смо одлучили да ову турнеју назовемо «Even more orthodox than The Celts». Трудимо се да турнеја буде гламурознија него обично.

- Стално понављате да «извлачите изненађења из малог мозга» ...

Јесте. Прво изненађење је промена простора. Свира се у Дому синдиката, који нам пружа већу слободу у смислу визуелних момената. Биће визуелних из-

ненађења и много других.

- Да ли су на „визуелне моменте“ утицали наступи „Iron Maiden-а“ или групе „Kiss“?

Нећемо се пресвлагати, ако на то мислиш. Биће понешто што се код „Мејдена“ показало у пракси као добро. Видећемо колико ћемо пиротехнички моћи да се размахнемо у Дому синдиката. Биће пуно гостију и већ смо много „извукли из малог мозга“. Овај концерт ће бити најдужи наступ „Келта“.

- Која страна твоје личности приватно доминира?

Прво доминира родитељска страна. Прво сам родитељ па онда све остало. Ово ће неком да звучи рогобатно, али, ко има децу, то схвата, а ко нема, надам се, схватиће.

- Једном си изјавио да си највећи Србин.

То је тачно.

- Који је твој став о свему што се последњих недеља дешавало на Косову?

Нико ко себе сматра иоле Србином, нема право да се мири са тренутном ситуацијом. Не желим да звучим као

политичар, али моје лично надање је да ће доћи наших „пет минута“ кад-тад. Ако успемо да следеће генерације не забораве да је Косово део Србије, онда ће оно и наставити да буде наше.

- Косово је дуго било албански сан...

Ми полемишемо о народу који је из праисторије изашао 1925. године. Ово није будалаштина Аце Селтика, већ је позивање на чињеницу да народ излази из праисторије када добије своје писмо. Када су Албанци добили своје писмо – тек 1925. године! Не можемо бити егал са праисторијским народом двадесетог века, јер смо ми из праисторије изашли много пре тога.

- Бјорк је подржала независност Косова! Колико политика утиче на музику?

Она има своју песму „Declare independence“. Целога живота користи ту песму као маркетиншку фору за Гибралтар, Фарска острва..., сад је дошло Косово на ред, и то је за њу нормалан след догађаја. То што смо ми емотивно погођени, ствар је случајности. Кроз неколико година, када се ситуација код нас смири, певаће се о... Баскији. Треба остати хладне главе и раздвојити музику од

Наш саговорник је Аца Селтик, фронтмен групе „The Orthodox Celts“.

- Ваш бенд траје дуже од петнаест година. Како бисте описали пут бенда почев од 1993. године до сада?

Први наступ „Келта“ је прошао без мене. Ја сам се прикључио 9. новембра 1993. године. Касније су ме зезали: „И пре Селтика Келти“. Било је и тешких и јако лепих тренутака. Ипак, када бих могао да бирам, изабрао бих исти пут. Нама ово никада није био посао, већ ствар љуба-

политике, што је јако тешко. Остаје нам да се копрцамо.

- У Зајечару постоје различите приче о везаности Аце Селтика за град. Шта је права истина?

Мени је очев део фамилије и даље у Зајечару, тј. моја три стрица ту живе. Везаност за Зајечар никада није ни престала. Морам да признам нешто... Прочитао сам један графит: „Пихтије иду са годинама“. Они који воле да филозофирају, нека престану овде да читају и нека размисле шта сам хтео да кажем, остали нека наставе. Хоћу да кажем да, што сам старији, све ме више вуче да одем до Ртња, да посетим Зајечар и његову околину, вуку ме корени и тај „генетски моменат“. Колико ће то да се ин-

тензивира са годинама, остаје да се види.

- Два сата у Ирској ...

Стигнем ја из Енглеске у Ирску, у луку, и сав срећан питам кад иде последњи трајект назад, они кажу - за два сата. Имао сам читава два сата да обиђем ... луку.

- У Зајечару су „Келти“ одржали пуно концерата и свирки. Али! Последњих година вас нема ..., зашто?

Било је неких најава да одржимо концерт, али званичног позива није било

у последње дв-три године. Не можемо да реагујемо у том смислу док не стигне званични позив. Сулудо је да ми одавде организујемо нешто, када већ постоје „људи на терену“.

- Да ли пратиш дешавања везана за Гитаријаду?

Да, и уопште ми није јасно како је могло да се дозволи да Гитаријада постане место на којем ће се скупити једва хиљаду људи. Као да је неко намерно урушио комплетну Rock'n'Roll причу. То морамо да доведемо у везу са политиком, а ја то не бих волео. Многима се неће свидети да ово прочитају. Али! Људи, ако се Хрвати примају на „Гранд“, хајде да им га извеземо, а сами останемо чистог мозга.

- Многе „звезде“ и „квази звезде“ су наступале на истом месту на којем се касније одржала „фамозна“ 41. Гитаријада ...

Људима није било битно да много размишљају. Амерички сан је превладао на лош начин. У смислу: кладионице и пекаре које ће ти омогућити да купиш „црвени ферари“, намерно сам га поменуо. Без рада доћи до пуно пара, инстант живот, лутрије, све ... Све се десило у тренутку када је материјални моменат надвладао духовни.

- Колику конкуренцију Гитаријада има у EXIT-у и Beer Fest-у ?

Не треба их доводи у везу, јер би Гитаријада могла да буде одскачна даска за те фестивале. Зашто не би могао победник Гитаријаде да свира на некој од бина на следећем EXIT-у?!

- Твоја фудбалска прича?

На првом месту је Селтик па све остало. То је био и остао мој клуб, а сада је породични, и мој син Стефан навија за њих. Што се тиче домаћег фудбала, за Звезду се навија фамилијарно, за Рад кумовски, а за ОФК – лично. Признајем да сам се веома радовао када је Тимок избацио Партизан из Купа. Тако сам после „сто година“ схватио да навијам и за Тимок.

- Када си први пут навијао за Тимок?

Последњи пут се то десило на утакмици Тимок – Бор. Старији читаоци ће је се сигурно сетити. Када је Витановић прешао у Бор, а утакмица првог кола је била у Зајечару. Несрећни Витановић није могао да издржи притисак бивше домаће публике, па је молио судију да му да црвени картон.

...

- И на крају ...
Овај текст читате на дан Светог Патрика. Срећан вам Saint Patric's day!!!

- У Будви су ме 1999. године једва натерали да изађем да видим помрачење сунца. Био сам необријан и са пуштеном косом. Тадашњи басиста је ишао испред мене и драо се: «Смак света је у току!», а ја сам тада као пустињак ишао за њим. Занимљива сцена.

Кладовљанин Урош Бановић Лала заљубљен у аутомобилизам и новинарство БЕЗ КВАРОВА ДО ВОЗАЧА И СЛУШАЛАЦА

За Уроша Бановића Лалу (69), саобраћајног инжењера из Кладова, без претеривања се може рећи да је истински посвећеник аутомобилизма. Читаоци зајечарског недељника "Тимок" знају га као врсног афористичара, а дневног листа "Политика" и као писца бритких текстова о кладовској свакодневици и путописних репортажа о овом делу источне Србије у недељном додатку „Магазин“. Дуже од две деценије аутор је радијске емисије „Саобраћајно око“.

- Уколико се љубав према ономе чиме се професионално и из хобија бавите може делити, онда на прво место, додуше невољно, стављам аутомобилизам, а одмах затим, новинарство. Мој професионални пут, дуг 42 године, кретао се од шофера до саобраћајног инжењера, а прешао сам га од Баната преко Требиња до Ђердапа. На велико градилиште данашњег гиганта српске електропривреде и пловидбеног система „Ђердап 1“ стигао сам почетком априла 1965. године и ту провео најлепших 39 година, стално на точковима и у покрету. У Кладову сам засновао породицу и овде дочекао пензију – каже овај „лала“ из Баната, иначе, рођен у Великој Круши код Призрена.

Као велики заљубљеник у четворточкаше, са богатим теоријским и практичним знањем, Урош Бановић у радној биографији има и 15 година наставно-инструкторског стажа у школи за возаче при некадашњем Радничком универзитету у Кладову. Педантан у свему што ради, па и у статистици, каже да је обучио 2.530 кандидата за возаче свих категорија. По његовом наставном плану и програму за возаче, урађеном на више од 300 страна, и дан-данас с успехом раде млађе генерације инструктора вожње.

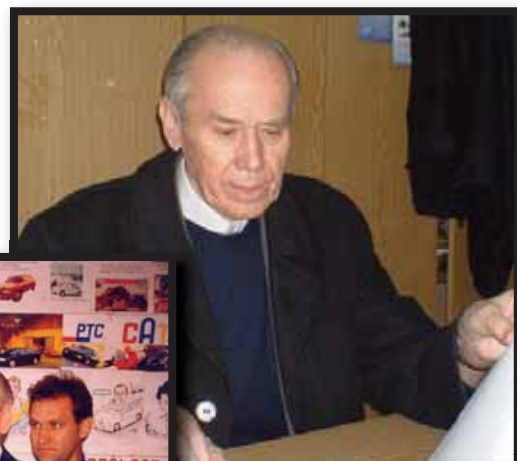
Његовим залагањем у Кладову је пре неколико година поново заживело Аутомото друштво и оно данас има више од стотину чланова. Као секретар друштва и носилац лиценце АМСС, Бановић је издао преко 350 међународних возачких дозвола и исто толико исправа за управ-

љење туђим возилом у иностранству. Функцију секретара обавља волонтерски, а његов телефон 063 – 555 987 увек је слободан за позиве људи у невољи.

Оно на шта је Бановић нарочито поносан, јесте рад са децом ради њихове веће безбедности кроз акцију „Шта знаш о саобраћају“.

- Дечји живот нема цену. Годишње у свету у саобраћајним несрећама страда чак 180.000 деце до 14 година. На путевима у Србији у прошлој години погинуло је више од 40 малишана, а повреде задобило преко 1.700 њих. У кладовском крају није било унесрећене школске деце, а заслуга за то, свакако, припада њиховим наставницима, родитељима, саобраћајној полицији и превентивној акцији МУП-а и АМСС „Шта знаш о саобраћају“. После више година прекида, у ову кампању, у Борском округу и у кладовској општини, укључени смо од 2001. године. Наша деца на такмичарским смотрима широм Србије, из године у годину, постижу све запаженије резултате – објашњава наш саговорник.

Већ 22 године овај саобраћајни инжењер по занимању, а по опредељењу новинар, на таласима локалног радија „Ђердап“ сваке суботе од 10 до 11 сати уређује и води емисију „Саобраћајно око“. Тако је овог 9. фебруара у етар, „без застоја и кварова“, отишло јубиларно 900. издање специјализоване радијске емисије. - „Саобраћајно око“ намењено је возачима и свим учесницима у саобраћају. Медијску дуговечност дугује првенствено верним слушаоцима у Кладову и суседном Неготину, а и комшијама у пограничним деловима Румуније и Бугарске који нам се често телефоном

ЗБОГ ШАЛЕ НА РОБИЈУ

Велике и мале шале, срећом, нису му преселе, као његовом оцу Станимиру Бановићу, који је, због причања вицева на рачун комунистичке власти и Тита, крајем педесетих година, десет месеци одлежао у КП дому у Забели. Урош је успео да морално рехабилитује оца у мају 2007. године. Било је то прво такво решење које је донео Окружни суд у Неготину.

или писмом јављају. Увек је добро чути користан савет како што безбедније стићи до одредишта или, када је реч о власницима теретних возила и пољопривредних машина, где могу да под повољним условима набаве резервне делове и све остало. Кроз ову емисију, једину таквог жанра, колико ми је познато у Србији, слушаоцима су своје искуство за воланом пренели познати, али и анонимни возачи, ауто-механичари, саобраћајни инжењери, републички министри, па и један премијер! Пошто „слика говори боље од хиљаду речи“, Бановићеве саобраћајне хронике емитоване су и на градској телевизији. О „Кладову, малом граду богате историје“ снимано је серијал од шест епизода. Урош Бановић за себе још каже да сваком послу приступа с радошћу, „наоружан“ осмехом и шалом. Отуда су и афоризми његов заштитни знак као одушак турбној свакодневици. Сарађујући у регионалном листу „Тимок“ пуних 40 година, у „Последњем ступцу“ објавио је више од 500 афоризама, епиграма и цртица. Покојни Сергије Лајковић веома га је ценио као сарадника.

Хајка на шакала у Брзој Паланци више од ловне манифестације

САКУПЉАЈУ

ТРОФЕЈЕ

„ЗЛАТНОГ ВУКА“

По хајци на шакала Ловачко удружење "Јастреб" из Брзе Паланке прочуло се међу ловцима на предаторе и ван граница Тимочке крајине.

Ова штеточина, из породице паса, нашла се прошле зиме на мети познатог ловца на крзнашице од "Србије до Сибира" Милије Мицкића, званог Горски. У брзопаланачко ловиште "Живице", које захвата 17.000 хектара у приобаљу Дунава и на благим падинама Мироч-планине, Горског је из Беча довела ловачка страст према предаторима крзнашицама. За једну ноћ одстрелио је две стрвине, па је кући у Аустрију, као трофеје, однео шакалово крзно и лобање.

Већ четири зиме, сваког другог викенда у фебруару, "златни вук" је на мети и учесника "Грабовичке шакалијаде", главне ловно-туристичке манифестације у кладовском крају. Звер се крај десне обале Дунава намножила у толикој мери, да је постала права опасност за ситну племениту дивљач.

- Највеће станиште шакала су атари села Љубичевац, Грабовица и Велика Каменица. Контролишући њихову бројност, установили смо да их у ловишту има између 200 и 250. Веома често се коте, јер женка плод носи два месеца и на свет доноси до 8 младих – каже Миша Павловић, председник ЛУ „Јастреб“ у Брзој Паланци.

- Плански одстрел шакала велики је добитак за свако ловиште – тврди ловац Раде Милорадовић из Великог Градишта, коме је ово било прво учешће на „Грабовичкој шакалијади“ - Где се он појави и почне да се размножава, мање је зечева и фазана и нема срнећег подмлатка. У Градишту годишње организујемо по

две хајке на ову звер. Задовољан сам што је наша група на брзопаланачкој манифестацији одстрелила једног шакала. Организација је била добра и све је прошло без незгода у лову – каже Милорадовић.

Да би преденог шакала, који обично ноћу у чопорима напада дивљач, а и домаће животиње, истерали из јазбина, где се попут лисице крије, брзопаланачки ловци су до дубоко у ноћ пред хајку добро припремили терен.

- Имали смо четири екипе са по 13 ловаца, који су затрпали улазе у јазбине и поставили заседе на око 13 километара. Иако је ујутру пао снег, пси гоничи истерали су на чистину и у ловачки видокруг шакале, а и остале предаторе, лисицу и вука, пре свега. Жао ми је што у толикој пуцњави није пао и вук – речи су учитеља Драгана Радуловића из Кладова.

Пуних пет сати, по снежном времену, више од стотину ловаца из десетак градова источне Србије водило је прави рат са шакалинама. Устрелјена су четири шакала и лисица. Рањен је и вук, а било је и доста промашаја.

Најбољи поглед и сигурну руку у хајци на шакала имали су Бранислав Стевић из села Мироч, Миша Стојичић из Рготине код Зајечара, Зоран Велић из Ве-

лике Каменице, Зоран Гамановић из Љубичевца и Јован Ивановић из Реке, док је лисицу убио Љубомир Живковић из Кладова. Најспретније ловце брзопаланачко удружење "Јастреб" наградило је ловачком опремом.

- Очекивало се, ипак, дупло више ловаца, али су они због хајке у суседном Неготину и другим крајевима Србије овога пута изостали. Да је било више ловаца и одстрел би, сигурно, био бољи.

Наша група „седмица“ убила је три шакала и лисицу. Најважније је што је шакалијада превазишла локалне оквире. Са нама су били и гости из Власотинца, Доњег Милановца, Пожаревца, Неготина, Зајечара и других места – чули смо од Љубише Стојковића, ловца из Љубичевца.

Скупљајући на крају хајке пет одстрелених трофеја, Андрија Лазић, управник брзопаланачког ловишта „Живице“, рече да ће највећег шакала препарирати и изложити у просторијама удружења "Јастреб" као маскоту да их подсећа на четврти републички сусрет ловаца из овог дела источне Србије.

Ловачке згоде и незгоде до ситних сати препричавале су се за богатом заједничком трпезом у Дому културе у Брзој Паланци, уз срнећи гулаш, прасеће печење, крајинску капљицу и ловачке песме.

ИМАЈУ ХРАНИЛИШТА

ЛУ „Јастреб“ има 210 млађих и старијих чланова. Сваки ловац дужан је да годишње у ловишту ради најмање пет дана, од поправке ловно-техничких објеката до сејања хране намењене прихрани дивљачи. Ове ледене зиме Брзопаланчани су у ловиште унели 20 тона зрнасте и кабасте хране и 700 килограма соли. Да би заштитили дивље животиње, крајем децембра прекинули су лов.

БОГАТО ЛОВИШТЕ

Брзопаланачки ловци поносни су на плакету и орден које су, за 110 година ловства у Републици, добили од Ловачког савеза Србије за домаћинско газдовање ловиштем, стручан рад у узгоју дивљачи, добру организацију чуварске службе и свођење криволова на минимум. Планским радом ЛУ „Јастреб“ успело је да повећа матични фонд крупне дивљачи на више од 90 процената, а ситне преко 80 одсто. Резерват „Живице“ богат је зечевима, фзанима, срнама, дивљим свињама и пољским јаребицама.

Два века од првог ослобођења Тимочке крајине САЧУВАЛИ СВОЈ ИДЕНТИТЕТ

Ослобађањем Тимочке крајине ослобођен је већи део истородног племена – Тимочани, док су Загорци с друге стране Старе планине остали под турском управом.

Од масовног досељавања на ове просторе почетком VII века, племе Тимочана је са староседелачким становништвом живело у својој независној кнежевини око два века, а онда се његова територија налазила у саставу туђинских кнежевина, краљевина и у пет царстава: Бугарском, Византијском, Аустријском, Видинском и Турском. У ове крајеве су продржали или су их држали у вазалном односу и Немања и краљ Милутин, а има наговештаја да су били и у саставу Душановог царства, али српски владари нису показали дугорочни интерес да ове пределе стално задрже: ширење српске државе усмерили су према југу.

Задивљујуће је како су Тимочани, а знатним делом и Загорци, сачували свој идентитет, упркос томе што су вековима били под туђинском управом, а веома дуго под бугарском. То је било могуће зато што су представљали већинско словенско становништво у видинској области, па су владари кројили своју политику уважавајући ту чињеницу. Властодршци у Видину, ослањајући се на словенско племство (попут властодржаца у Трнову, који су се ослањали на бугарско) створили су самосталну Видинску кнежевину, а потом и царевину, која је опстала до пада под Турцима. На двору у Видину – а владари су били бугарског, куманског, руског, а у једном случају и српског, Немањићког порекла – писало се и старословенским језиком српске редакције, што се види из Видинског зборника житија из XIV века и из Владарских повеља на видинском двору из 1368. године. Старословенским језиком српске редакције написано је и Сврљишко Јеванђеље и исписани су неки надгробни споменици у тимочкој области у том периоду. Због географске и административне одвојености, у Тимочкој крајини и Загорју стари српски говор се од краја X века развијао у тимочки дијалект, који је, због своје архаичности, ризици за изучавање говора Словена.

Ослобађање Тимочке крајине и њено прикључење Србији 1807. године од великог је значаја не само за српски живаљ на овом подручју већ и за Влахе, Бугаре и друге мањине које су са српским народом делиле исту судбину. Тимочка крајина је постала веома важна територија за даљи опстанак Првог српског устанка и независне Србије, јер се преко ње остваривала веза са Русијом. Савезништво са Русима и помоћ која је од њих уследила у живој сили, оружју, новцу и дипломатији, као и у обуци српских официра и војника, и у стварању државних институција, уз огроман учинак самих Срба, довешће до уцртавања Карађорђево Србије на мапи Балкана и Европе. Свакако, највећи терет борбе с Турцима изнели су српски устаници, али огроман је допринос и Руса, што се изразито уочавало у периодима када је руска помоћ изостајала због њених међународних уговора или због рата против Наполеона: тада је устанички покрет западао у кризу и Србија је губила територије.

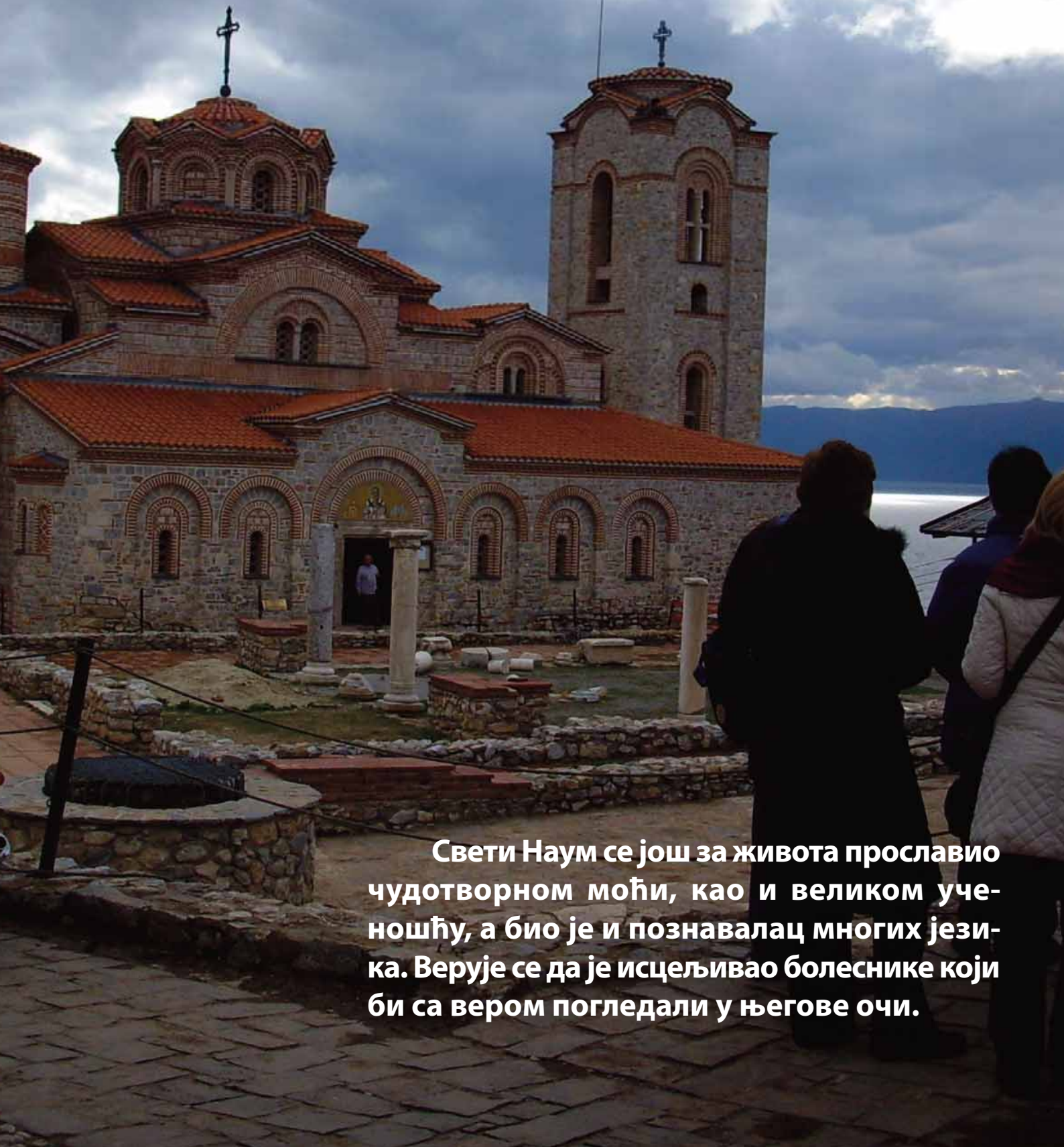

Карађорђево Србија доживела је слом 1813. године, када Царска Русија, због рата против Наполеона, није могла да јој помогне. Али захваљујући томе што је Русија претходне године успела да у осмој тачки Букурештанског мировног уговора с Турском увуче српско питање, и да постане српски покровитељ, то ће 1833. године послужити као основа да кнез Милош Обреновић добије границе Карађорђево Србије, у којима ће се наћи и Тимочка крајина. И тада ће руске дипломате имати кључну улогу у Цариграду.

Ослобођење Тимочке крајине и њено прикључење матици Србији није могло брзо да извуче из економске беде Тимочане и Крајинце, која је настала и због ратних пустошења, јер су, као становници пограничних подручја, и даље живели у полуратном стању. Али у српској држави гарантовано им је право на живот и имовину и могли су да се слободно крећу и тргују, као и да се баве свим занатима. Духовни живот је ослобођен стега, обнављани су запуштени манастири и отворене школе. За Тимочане и Крајинце, радне и скромне, и то је било довољно. За њих је припајање Србији значило остварење вишевековног сна, па ће, кад се 1833. године коначно и заувек нађу у њеном окриљу, гледати кроз прсте на деспотизам Милоша Обреновића, док су се Шумадинци сукобљавали с њим. Тимочка крајина је изнедрила неколико истакнутих људи који ће младој српској кнежевини дати огроман допринос у њеном политичком, привредном, научном, војном и просветном развоју.

Охрид – све занимљивија туристичка дестинација за Србе

ГРАД СВЕТЛОСТИ И ВЕКОВНЕ КУЛТУРЕ

Свети Наум се још за живота прославио чудотворном моћи, као и великом ученошћу, а био је и познавалац многих језика. Верује се да је исцељивао болеснике који би са вером погледали у његове очи.

После краћега задржавања на граничном прелазу Табановце и целоноћне вожње кроз Македонију, стижемо у њен најјужнији град Охрид, који се налази на североисточној обали Охридског језера. Дочекује нас сунчано, али прохладно, мартовско јутро. Време које је, након смештаја у приватним вилама, предвиђено за одмор, већина из наше групе жели да искористи за шетњу, иако је за поподневне сате планирано разгледање града у пратњи локалног водича.

Охрид је град који већ у првом сусрету никога не оставља равнодушним, јер баш овде струји дух векова, а његова архитектура је инспирација

многим књижевницима, песницима, сликарима, свима онима који имају истанчан осећај за лепо, романтично и духовно. Можда је о архитектури овог града најлепше писао Иво Андрић у свом путопису „Крај светлог Охридског језера“. Он пише: „А на махове, те куће изгледају као да су се судариле у свом брзању узбрдо и у својој јагми за што боље место и што шири видик. На једном лепом месту стоје три куће, свака другачија и од другог материјала, али тако чудно збијене, испреплетане и унесене једна у другу, да представљају мало архитектонско чудо, и чудовиште. Као да су их три подељена и завађена брата градила. А све то потиче од отимања око положаја и видика.“ Све те куће о којима пише Андрић, подигнуте су на кречња-

чкој хридици на 695 метара изнад Охридског језера, како кажу Мекедонци „во хрид“, по чему је град и добио словенско име Охрид. Охрид се спомиње још у 3. веку пре нове ере. На грчком се звао Luchnidos, а језеро Lihnidsko, што значи Бело језеро. Охрид се назива и градом светлости и то са разлогом, јер то-

ТУРИСТИЧКА ПОНУДА

Охрид нимало не заостаје ни у класичној туристичкој понуди. Језеро је изузетно чисто, вода је у летњим месецима топла, па може савсим добро да замени море. Најлепше плаже простиру се на подручју ван Охрида, где се налазе и ексклузивни хотели, мада има и оних туриста који се купају у самом граду. Туристима је на располагању и ауто-камп „Градиште“, један од лепших у Европи. Охрид нимало не оскудева у забавним садржајима, које карактерише аутентичност својствена животу на језеру и македонској традицији. Туристи могу чамцем, популарним „кајчетом“, да обиђу језеро, што кошта само 100 денара (1 евро је 61 денар). Млађима су на располагању многе дискотеке. С обзиром на плићи џеп просечног српског туристе, нису нимало занемарљиве ниске цене угоститељских понуда: у кафанама се може ручати за око пет евра.

ком године има 200 суначаних дана. Стари град Охрид, словенска царска и патријаршијска престоница, имао је бурну прошлост. Дух прохујалих векова осећа се у свакој стрмој улици, и баш због такве прошлости и архитектуре нашао се 1980. године на УНЕСКО листи светске културне баштине.

Главна Охридска улица у којој су аутентичне зграде прошлих времена, данас је крцата савременим трговинама, које се просто надмећу у жељи да баш њихов излог буде најлепше украшен. Оваква атмосфера и шареноликост чине да се осећате као да сте у неком од квартова великих светских метропола.

Поподневна шетња Охридом са локалним водичем много је садржајнија од нашег индивидуалног лутања улицама старог града. Од водича сазнајемо да је Охрид некада имао 365 православних цркава - по једну за сваки дан. Данас их је стотинак, од којих је најпознатија Света Софија, Света Богородица Перивлепти, као и цркве посвећене Светом Клименту и Науму, ученицима Кирила и Методија, који су на ово подручје стигли крајем деветог века с циљем ширења хришћанства и писмености. Свети Наум, први словенски монах, и Свети Климент, први словенски епископ, били су оснивачи првог универзитета на Балкану, кроз који је током тридесет година постојања прошло чак 3.500 ученика. Црква Светог Климента, у непосредној близини града, окружена је археолошким ископинама зграде Охридске школе, а македонске власти планирају да ту поново установе универзитет. У цркви Светог Климента налазе се мошти светитеља, а и гробнице великог броја монаха.

Манастир Светог Наума налази се на удаљености од 29 километара од Охрида и изграђен је на самој обали језера, у непосредној близини македонско-албанске границе. У манастиру се налазе мошти Светог Наума, а, према веровању, откуцаји његовог срца могу се и данас чути, и обавезни део ритуала посетилаца је послушкивање свечевог одра. Да ово није само пуко веровање, већ стварна потврда живота у Христу уверио се и ваш репортер са још неколицином туриста.

Над градом се уздижу изузетно очуване зидине тврђаве цара Самуила, који је овде столовао од 976. до 1014. године, а мање је позната чињеница да је 1334. године Охрид био део Душановог царства.

Од великог броја музеја најпознатији је баштина угледне лекарске породице Робевци, који су своју кућу почетком прошлог века поклонили граду. Овде се налазе експонати прикупљени на око 250 археолошких налазишта, колико их има у околини града - од каменог доба до Средњег века. У старом делу града је и радња за ручну израду хартије, где се пред очима купаца папир прави од сржи дрвета, на истоветан начин како

БИЉАНИНИ ИЗВОРИ

Под лиснатом крошњом големог храста на сат хода од центра Охрида, и данас пенушају Биљанини извори, опевани у народној песми „Биљана платно белеше“. Овде извире најбистрија вода, но младе Македонке ту више не беле платно. Извори су само место одмора и туристичка атракција. Туристички водичи, уз казивање легенде по којој су извори настали од суза младе Биљане, обавезно нуде туристима да изворе пређу преко великих камених плоча како би имали среће у љубави.

се то чинило у древној Кини, где се хартија први пут и појавила.

Свакако да је још један догађај за памћење - обилазак радионице за израду надалеко познатог охридског бисера. Охридски бисер спада у групу бисера добијених вештачким путем од крљушти рибе плашице, која живи у слаткој води Охридског језера, али његова израда га ставља на посебно место на скали оргиналних вештачких бисера. Он је најмистичнији у погледу технике израде, будући да је његова израда тајна две познате охридске породице Филевих и Талевих и само у радњама ових породица се добија сертификат као гаранција квалитета и оргиналности купљених бисера.

Охрид је вековима био познат по риболову (нарочито чувене охридске јегуље), па је обилазак рибарског дела града, у којем су куће грађене да се разликују од осталих кућа, посебан доживљај, као и шетња уз Охридско језеро у пратњи галебова.

ДОКОЛИЦА
Живојин Драгишић

ПРАВИЛО ИГРЕ СУДОКУ:

Попуните табелу тако да сваки ред, свака колона и сваки 3 x 3 блок садржи бројеве 1 до 9.

Лаки

1						7		4
	3	8			7	6		9
4	9		1		3			
	5				7	8		6
	8						1	
6		1	3				7	
			8		1		9	7
8		9	5	4		1	6	
5		6						2

Тешки

8	2			5			3	
				3		8		7
1			6					
		4	5				1	9
				9				
5	8				2	4		
				6				2
9		2		1				
	5			2			9	4

Средњи

1		3	2	5		6		
					4	1		3
				6			5	
		6		9			1	
	5			4			7	
	7			2		4		
	3		1					
8		2	4					
		9		6	2	5		8

Супер тешки

5	4			7				
		6	5					
7				6	1	3		
		8					6	3
	5						9	
9	7					8		
		4	1	8				7
				5	4			
				9			1	8

АНАГРАМ

Наш књижевник:

**БАТО, ВОЛИМ ГРАДИЋ
У!**

(1 Е = С)

И његови дела:

1. **ЗВЕНИ, ВУКО!**
2. **БИРАЈТЕ ОБИЉЕ!**
- (1Е=О)
3. **ЂЕДО ЗАВОЛИ А.Л.**

Ваше решење је:

Наш књижевник:

И његови дела:

1. _____

2. _____

3. _____

АФОРИЗМИ

*

ПОЛА ЖИВОТА НЕ
ЈЕДЕМО ЈЕР НЕМАМО,
А ДРУГУ ПОЛОВИНУ ЈЕР
НЕ СМЕМО!

*

ЦЕО ТИРАЖ ЈЕ ПЛАНУО!
НИСУ БАШ БИЛИ
ЉУБИТЕЉИ КЊИГЕ.

Аутор:
Живојин Драгишић

Ако, од понуђених шест ликова, са десне стране, пронађете три одговарајућа (по облику и распореду слова) и сместите их са леве стране, треба да добијете познату мисао, нобеловца, **Иве АНДРИЋА**. (Напомена: Између речи у реченици постоје празна поља)

×	×	×	×	×	×	×	×	×
И	В	О	Т	Н	М			
В	А	Ђ	А	С	А	М		
О		Н		Ш	Т	О		
М	И	Д		Г	И	М		
А	Д	А	Е	М	О	.		
×	×	×	×	×	×	×	×	×

	О		1						
			Ж						
					Р			2	О
								У	Р
				3	С				Ј
О	4					А			
Р	Ј								
У					С	5		6	О
					А			Р	
								Ж	
×	×	×	×	×	×	×	×	×	×

РЕШЕЊА из прошлог броја: судоку: Лаки - 376415892-249386157-158792643-567239481-413857269-982641735-831524976-795168324-624973518; Средњи - 436287915-259164837-178593642-647851329-981732564-523946178-715328496-862419753-394675281; Тешки - 516394278-348217659-792865314-421786935-953421786-867953142-184679523-279538461-635142897; Супер тешки - 594312876-378694251-126875943-817926435 - 243587169 - 965431728 - 631249587 - 752168394 - 489753612; **магични ликови:** Ако сте ликове 2,4 и 6 са десне стране, сместили у одговарајуће, са леве стране, добили сте познату мисао Петра Петровића ЊЕГОША: „Самообмана је убитачна и за људе и за народе“. **Скандинавководоравно:** А, страна, вранац, регрути, то, јен, ива, Г.К., гихена, К, М, ЕШ, Мур, кремен, Ото, Те, ЈА, припремљен, аза, Ириг, ЧУ, И, Дума, орибати, романи, Аја, Опс, вето, Ане, С, ЕА, Овидије, опор, А, АТА, промил, Ања, анимирати, превелик, дарик. **анаграм:** Наш књижевник : ДОБРИЦА ЋОСИЋ; И његова дела: КОРЕНИ, ОТПАДНИК, ДЕОБЕ

						Тимочанин	Манастир са слике	Христов ученик		Главни град Исто тако	Који је предмет наслеђа	Против
						Певачица Перазић						
						Полиц. или војни чин Део лица				Саша Тошић Аца Поповић		
						Део кухињ. намештаја (мн.)						
						Трагови стопала						Глумац Николић
						Глас, Звук					Д.Д. Женско име	
Аутор Живојин Драгишић	Град код кога је храм са слике	Одречна реч Схватање		Град у Грчкој В.Ф	Игра са штапом и куглама Река у ЦГ							
Део намештаја						Пропагандне поруке	Наше Женско име					
Шеста нота			Изнанађен Глумица Колесар							Грознична болест (комарци)		
Богови небесници у скандинав. митологији				Становник Ирске О.Т.			Помични зид, заклон	Уздах негодов. Други, остали				
Шпански сребрни новац Врста неб. тела (мн.)					Један народ Који емитује				Ауто ознака Анконе Првак			
					4. самогласник Инструм. оцењивања	Летопис, годишњак					Писар	
Острво код Копенхагена у Данској				Окречен Предлог								
						Аустрија Латински предлог	Александар Аца (покр.)	Грчко слово Река у Црној Гори				
Ковани новац	Прво слово Иван Рибар		Зевсова кћи Електромотор			Минерал са Авале Уједињене Нације						
Зимска појава Превише уморан				Разголићење, откривање Кисеоник								
						Немарност						

**Kepi Blanc
club**

